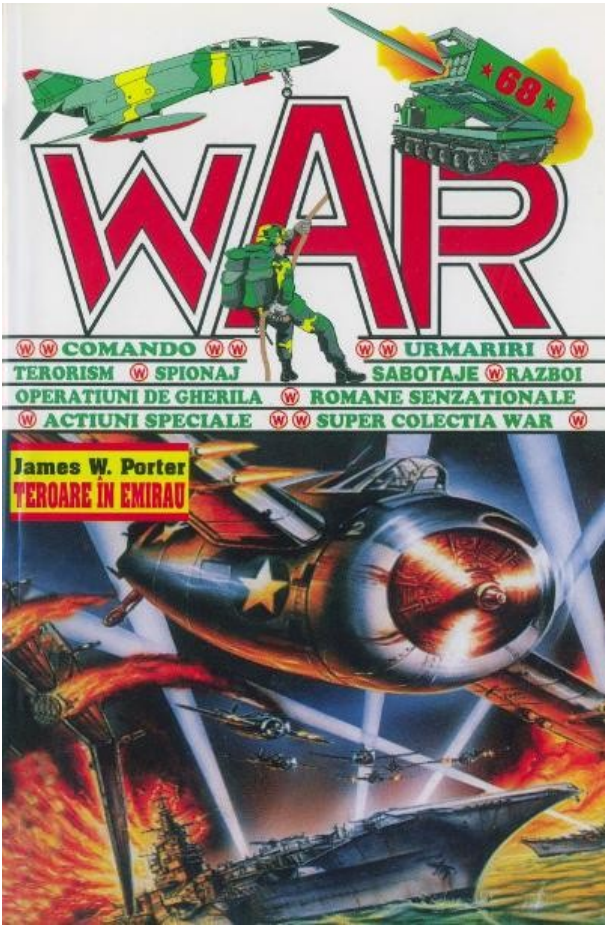

James W. Porter

TEROARE ÎN EMIRAU

CAPITOLUL 1

— Îţi place Noua Caledonie?

Locotenentul Richard Cotten aruncă o privire pe fereastră.

Statul-major american îşi alesese bine zona. Bungalourile construite sub cocotierii de pe plajă aveau un aer de vacanţă aşa cum nu era cunoscut decât în filmele de la Hollywood. Toate fetele brunete care alergau pe nisip aveau siluete de vedete. Chiar şi Oceanul Pacific părea că asculta de ordinele unui regizor, rostogolindu-şi valurile pe un nisip presărat de scoici cu sidefuri multicolore.

Ar fi trebuit să fii nebun ca să nu-ţi placă Noua Caledonie.

Măcar pentru faptul că era aproape singura insulă din această parte a oceanului cruţată de război... Dar ofiţerul australian nu-şi făcea nici o iluzie. Dacă colonelul Mac Grown îi punea această întrebare, nu o făcea ca să transmită la Cartierul General din

Honolulu părerea lui despre posibilităţile turistice ale insulei.

Exista o capcană. Era atât de evident încât Stuart Colbert, hârșiit în toate sforăriile statutului de militar, consideră necesar să-şi prevină superiorul.

— Ai grijă! Dacă spui că-ţi place, o să-ţi pună-n cârcă o treabă nasoală!

— Într-un sens, ai dreptate, recunoscu cu răceală americanul.

— Vezi! zise sergentul cu o voce lugubră. Şi, natural, voi lua şi eu parte la toată chestia asta!

Oftă adânc şi se chiori după o fată splendidă, cu o pigmentaţie atât de nesigură încât cu siguranţă că era produsul a trei-patru rase.

— Nişte cocteiluri ca asta... murmură el.

Dădu din cap şi renunţă brusc la acea viziune demnă de paradisul unui sergent.

— Spune-i să dea din el, şefule. Să terminăm odată.

— *Right*! zise americanul fără să se sinchisească de manierele bine cunoscute ale subofiţerului.

Se întoarse spre harta care reprezenta zona operaţională din sud-vest. Printre miile de puncte cu care era presărat oceanul, alese unul, nu mai mare decât celelalte.

— Emirau, zise el. E un loc întru totul asemănător cu Noua

Caledonie. Cu diferenţa că e ocupat de japonezi şi că aceştia sunt pe cale să instaleze o staţie-radar capabilă să baleieze oceanul până la coastele de nord-est ale Noii Guinee.

— Asta o să fie corvoada noastră nasoală! ghici Stuart Colbert.

— *That' s it,* zise Mac Grown. Dacă ai avea tot atâtea calităţi în ghicirea timpului probabil, te-aş angaja imediat la staţia noastră meteorologică într-un post pe cinste!

— Şi mai are şi umor! zise australianul scârbit.

— Această staţie-radar va fi operaţională peste două săptămâni, continuă americanul. Ştim asta datorită unui plantator englez care s-a refugiat în centrul insulei şi care a reuşit să menţină contactul cu noi prin radio. În ciuda unei întreruperi de un an. Se oferă să distrugă radarul. Dar nu are nici un fel de materiale. Trebuie să i le furnizăm noi, şi tot noi trebuie să-i oferim cadrul necesar unei operaţiuni de comando.

— Ai văzut! Noi suntem cadrul! zise Colbert continuând cu ghicitul.

— Da, spuse Mac Grown. Veţi fi cadrul, cei care veţi duce materialul necesar distrugerii staţiei-radar şi îl veţi ajuta pe acest englez şi pe familia sa să părăsească o insulă care va deveni nelocuibilă pentru ei.

— Oh! Nu ne daţi bilet numai pentru dus? S-ar zice că compania voastră de autocare şi-a îmbunătăţit serviciile! De obicei ne duce, dar de întors...

Americanul preferă să nu răspundă.

— Englezii ne-au cerut evacuarea lor, zise el cu demnitate adresându-se numai locotenentului. De fapt, au pus această condiţie... în schimbul înţelegerii încheiate cu noi.

— Mă gândeam eu! zise Colbert rânjind. Dă-mi să-ţi dau!

Aşa înţeleg mai bine. Dar mă miră...

— Mai taci şi tu odată, îi zise Richard Cotten.

-... că v-aţi gândit să vă ţineţi de cuvânt, termină sergentul.

În ciuda aerului calm pe care îi plăcea să-l afişeze în orice împrejurare, americanul începea să-şi simtă sângele încălzindu-i-se. Deschise gura ca să-i servească o replică piperată. Dar Richard Cotten îl făcu repede să se răzgândească întrebându-l:

— În ce mod ne veţi transporta până acolo?

Colonelul închise gura şi strânse din buze câteva secunde, cât să înghită în sec.

— Well! Încă n-am stabilit linia directă cu acel punct, recunoscu el. Dispuneţi totuşi de un submarin care vă va lăsa la cinci mile de coastă. Nu e accesul cel mai uşor, dar e cel mai puţin supravegheat. Englezii, preveniţi, vă vor aştepta. După operaţiune, submarinul se va întoarce după voi în acelaşi loc. După cum vedeţi, nimic mai simplu!

Richard Cotten aprobă cu o mişcare a capului. Nimic nu era mai simplu, într-adevăr. Se duceau acolo, distrugeau ce trebuia distrus şi se întorceau aşa cum veniseră! O distracţie! Între timp, aveau o,mie de şanse să fie lichidaţi. Dar, într-un fel, astea erau riscurile meseriei.

— Când plecăm? întrebă el simplu, considerând că era inutil să mai discute.

— Mâine, la ora zero, răspunse Mac Grown. Asta vă va permite să ajungeţi în largul coastei la ora la care mareea vă va ajuta să acostaţi. Altfel, curentul va fi împotriva voastră şi vă va trage în larg.

— Eu sunt împotrivă, decretă Colbert. Mi-e silă să vâslesc.

Americanul ignoră această remarcă.

— Mâine seară, la 10 p.m., trebuie să vă aflaţi pe *Wharf*

Number 3. Veţi fi aşteptaţi de căpitanul Donald Trevor, cel care comandă *Dark Sea*. Veţi găsi la bord tot ce aveţi nevoie. *All*
right?

— *All right*, zise Richard Cotten. Presupun că până atunci avem liber?

— *Of course!*

— Good! zise Colbert. Atunci să nu mai pierdem timpul aici. Doar o noapte şi două zile nu e prea mult ca să sărbătorim chestia asta. Mai ales că dimineaţa de azi e cam pe ducă!

Se deplasă cu paşi mari spre uşa pe care o deschise în momentul în care o tânără femeie în uniformă se pregătea să bată.

— Hei!... exclamă el rămânând cu gura căscată.

— Hey! răspunse ea intrând în birou.

— Nu asta voiam să spun, zise el venind în urma ei.

Locotenentul îl prinse de braţ şi închise uşa în urma fetei.

— De ce nu a fost aici în timp ce acest *bloody* colonel ne plictisea cu discursurile lui? zise el indignat.

— N-ar fi folosit la nimic. Tot ai fi spus idioţenii, replică ofiţerul trăgându-l afară.

— Nu se ştie. Poate că m-aş fi uitat la ea cu gura căscată, răspunse sergentul.

Ferestrele bungaloului nefiind protejate decât de simple plase împotriva ţânţarilor, sergentul se apropie şi aruncă o privire în birou. Fata stătea jos şi lua notiţe pe un caiet aşezat pe genunchi.

— Porcu' ăsta de Mac se chiorăşte la bulanele ei, mormăi el. Şi tipii ăştia o să se întoarcă la ei acasă spunând că au fost în război!

Se uită cu un aer răutăcios la un infanterist marin încremenit în poziţie de drepţi lângă cele trei trepte din lemn ale punctului de comandă.

— Şi tu ai fost în război, nu? Numai că nu rişti decât o insolaţie!

Soldatul nici măcar nu clipi. Ba chiar lăsă impresia că nici nu auzise. După ce-l privi bine în albul ochilor, australianul se depărtă, rânjind sonor şi sarcastic.

— Americănoii ăştia sunt toţi la fel! conchise el ajungând lângă Richard Cotten.

Trei fete care se bronzau la soare la câţiva metri de-acolo îi schimbară în mod fericit ideile.

— Dacă am înţeles eu bine programul, avem liber până mâine seară la miezul nopţii? întrebă el.

— Până la zece, îl corectă ofiţerul.

— Da, da... A zis că rablamentu' ăla de submarin ridică ancora la miezul nopţii. Ştiu eu ce-nseamnă când se zice-aşa.

— Mai înainte ca un submarin să ridice ancora, trebuie să execute un anumit număr de manevre care cer timp, zise Richard

Cotten fără să-şi facă vreo iluzie în privinţa eficacităţii explica-ţiilor sale. E deci obligatoriu ca toţi membrii echipajului să fie la bord cu cel puţin cu două ore înainte.

— Bineînţeles. Nefiind membru al echipajului, nu sunt obligat să respect această regulă. Dacă sosesc pe la fără zece, fără cinci, asta înseamnă că am venit mai înainte de ora fixată.

— Mai înainte de zece? întrebă locotenentul.

Sergentul îl privi chiorâş.

— De miezul nopţii, evident! Te-ai ţăcănit cumva, domnu’

locotenent?

Richard Cotten scoase un oftat pe care Colbert nu-l putu auzi. Una dintre cele trei fete se întorcea pe o parte, fapt care îl făcea să-şi concentreze atenţia asupra celor douăzeci de centimetri pătraţi de material textil care părea să nu ascundă nimic din frumuseţea corpului fetei.

— *Shit!* exclamă el. Ăsta e curu’ cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată!

— Cred că nu trebuie să te exprimi în felul ăsta pentru că eşti militar, zise ofiţerul.

Sergentul, care nu dăduse nici o atenţie acestei remarci şi pe care nici măcar nu o auzise, se întoarse spre el zâmbind.

— Trebuie să îi prezint omagiile mele, zise el. Altfel aş avea impresia că Australia se demobilizează!

— Sunt trei, zise Richard Cotten, neliniştit. Nu crezi că...

Sergentul o luase deja din loc, aşa că nu i se păru necesar să mai termine fraza. Dădu din umeri resemnat şi se îndreptă spre jeepul parcat ceva mai departe de-acolo, sub florile purpurii ale unui copac exotic.

— Cu atât mai rău pentru el, mormăi el îndreptându-se spre oraş. Se va întoarce cum va putea. Poate pe jos, dacă va mai avea putere. Poate pe burtă, dacă fetişcanele îşi pun mintea cu el!

*

* *

Găsi un loc unde să parcheze maşina în Piaţa Cocotierilor, ceea ce era interzis şi rarisim, locuri fiind acolo totuşi, chiar şi rare în ciuda interdicţiei totale de staţionare.

Se uită automat spre Cercul Militar unde putea găsi o bău-tură cu anason, la gheaţă. Preferă totuşi să se îndrepte pe jos spre port ca să repereze *Wharf Number 3*. *Dark Sea* se afla deja acolo. Deşi cheiul era plin de marinari, de băştinaşi nepăsători ca nişte copii şi de fete albe, galbene şi negre, submarinul părea pustiu.

Renunţă la intenţia de a se urca la bord şi pătrunse pe una din străduţele mărginite de prăvălii ai căror patroni chinezi vindeau cam de toate, inclusiv nevestele şi fiicele. Pe mai puţin de o sută de metri, ar fi putut să cheltuiască solda pe cinci ani, dacă ar fi acceptat măcar un sfert din ce i se propunea.

Ajunse într-o piaţă mică al cărei centru era ocupat de un smochin indian. Rădăcinile multiple ale acestuia ocupau a suprafaţă impresionantă. Nişte băştinaşi îşi aleseseră acel loc ca să-şi facă siesta. Păreau nişte deţinuţi în spatele gratiilor.

Australianul intră într-un local a cărui firmă avea mai multă ambiţie decât vopsea. „Marele Pacific” avea dublul avantaj că oferea o anumită răcoare răspândită de nişte ventilatoare fixate în tavan şi avea o patroană agreabilă, pe nume Angela, încă tânără, care nu făcea pe mironosiţa, vorbind engleza cu un sim-patic accent franţuzesc şi servea whisky-ul în pahare mari.

Mijlocul dimineţii fiind o oră mai puţin încărcată, ea visa sub cel mai bun ventilator supraveghindu-şi cele trei chelneriţe tahitiene. În acel moment intră şi locotenentul.

— Ia te uită! Ce i-ai făcut însoţitorului tău? întrebă ea.

— E în turneu de adio, răspunse el.

Ea ridică din sprâncenele negre.

— Plecaţi? Totuşi nu se anunţă mişcări de trupe, zise ea

— Noi doi formăm o întreagă mişcare de trupe, răspunse

Richard Cotten urcându-se pe unul din taburetele de la bar.

Anticipă mişcarea uneia dintre tahitiene şi îl servi chiar ea cu un whisky pe care îl turnă peste trei cuburi mari de gheaţă.

— Vei regreta. Nu eşti de mult la noi, dar ne obişnuisem deja cu tine, zise ea. El dădu din cap ca să-i mulţumească. Ştia că nu erau doar vorbe de politeţe, ci că era sinceră. Era totdeauna sinceră, chiar dacă spunea acelaşi lucru tuturor care plecau.

— Ne vom întoarce, o asigură el bând o gură de alcool.

Ea nu răspunse dar o umbră îi întunecă faţa. Şi ei repetau mereu acelaşi lucru. Nu era vina lor dacă

mulţi nu se mai ţineau de cuvânt. De vină erau numai japonezii.

— Unde vă duceţi? întrebă ea după o mică tăcere.

El se uită la pahar fără să răspundă, ceea ce o făcu să dea din umeri.

— Da, bineînţeles, secret militar. Peste opt zile, vom citi în ziar că ai murit în una. din insulele Marshall sau din Marianne, de care nimeni nu a mai auzit!

El zâmbi cu tristeţe.

— Nu auzisem niciodată de Noua Caledonie, zise el.

Cunoşteam Tasmania, Noua Zeelandă, Noua Guinee pentru că fac parte din Commonwealth. Dar Noua Caledonie nici măcar nu ştiam că există! Sunt australian, nu european, nici american, ci australian. Adică, un vecin!

Ea se uită fix la el fără să spună nimic.

— Totuşi eşti aici, zise el schiţând un zâmbet. Te cheamă

Angela şi ţii „Marele Pacific” la umbra unui smochin indian.

Să presupunem că şi japonezii ar fi aici...

Privirea caledoniencei deveni şi mai întunecată, mai serioasă.

— În toate insulele astea de care nimeni nu a auzit vreodată există smochini indieni şi fete ca tine Şi japonezii au ajuns acolo ....

Ea lăsă capul în jos în timp ce el conchidea cu o voce calmă:

— Trebuie să ne ducem să-i alungăm pe japonezi, nu?

— Da, răspunse ea cu o voce înăbuşită. Înţeleg.

Ridică capul. Avea ochii plini de lacrimi.

— Dar de ce trebuie să moară atâţia băieţi tineri?

— Asta... răspunse el.

Se uită la whisky, de parcă ar fi sperat să găsească răspunsul în fundul paharului, apoi îl goli dintr-o răsuflare şi îl puse la loc pe bar trântindu-l uşor.

— *One more*!

— *Two more*! răsună în spatele lui vocea veselă a sergentului.

— Ia te uită! Ai venit! zise el întorcându-se şi uitându-se surprins la sergent. Ce-ai făcut cu cele trei frumoase?

— Le-am dat paşi! răspunse Colbert cu un gest definitiv.

Am făcut un tur pe plajă şi mi-am dat seama că înotau într-un stil, la care nu prea mă pricep!

Angela pufni în râs, înveselită.

— Nu ştiai că în Noua Caledonie sunt fete serioase?

Stuart Colbert se uită la ea de parcă i-ar fi anunţat cea mai mare calamitate de pe pământ. Apoi se întoarse spre locotenent.

— La ce oră ai zis că pleacă hodoroaga?

— Mâine, la miezul nopţii, zise Cotten.

Sergentul oftă din toţi rărunchii.

— Maică, cât mai avem de aşteptat! N-am să pot, prezise el.

Încercă să prindă una dintre tahitiene care făcuse imprudenţa să treacă pe lângă el. Dar fata se eschivă râzând.

— *Fuck it*! bombăni el gata să cadă de pe taburet.

Se uită la paharul pe care Angela îl punea în faţa lui şi zise cu un aer lugubru:

— Gata, am înţeles. Nu mi-a mai rămas decât să mă îmbăt!

— Totuşi nu prea tare, zise Richard Cotten. Nu uita că hodoroaga e un submarin. Nu vei putea să vomezi pe hublou.

— Trebuie să ştii că atunci când dau afară din mine, un hublou nu mi-e de-ajuns, mormăi el. Îmi trebuie cel puţin un lansator de torpile! Sper că hodoroaga ta are aşa ceva. Altfel nu plec!

CAPITOLUL 2

Dark Sea ieşi la suprafaţă la cinci kilometri de coaste.

Marea era parcă de ulei, dar de un ulei atât de negru încât insula rămânea total invizibilă la orizont. Submarinul s-ar fi putut la fel de bine să se afle în mijlocul Pacificului, la sute de mile de orice pământ locuit.

Pe duneţă, în compania căpitanului Donald Trevor - în timp ce mateloţii se ocupau în linişte de punerea pe apă a ambarcaţiunii - australienii nu-şi putură reţine un fior de angoasă, pe care îl simţeau totdeauna înainte de a se lansa într-o acţiune aproape fără întoarcere.

— Sunteţi sigur că n-aţi greşit locul? întrebă Stuart Colbert după ce întoarse capul în toate direcţiile.

— Cât se poate de sigur, răspunse căpitanul.

— Nu văd nici cârciumioara!

Americanul zâmbi.

— E drept înainte. Folosiţi busola bărcii şi menţineţi direcţia marcată cu o linie groasă neagră. Veţi ajunge exact unde trebuie.

— Perfect! zise sergentul cu un aer liniştit.

Un şuierat uşor anunţă că barca era pregătită.

— Urmaţi-mă, zise americanul.

Doi mateloţi ţineau barca care se lovea uşor de coca de otel. Era atât de mică încât cei doi oameni nu credeau că vor putea urca împreună în ea. Dar era

doar o impresie. Concepută pentru aceste misiuni foarte speciale, ambarcaţiunea era insubmersibilă şi conţinea tot materialul necesar, plus rezerve de alimente pentru cazul în care un curent contrar ar fi antrenat echipajul în larg, în loc să-l ducă în punctul prevăzut pentru acostare.

Americanul repetă iar recomandările uzuale.

— Nu uitaţi. Trebuie să o scufundaţi după ce veţi transporta pe plajă tot ce e necesar. Japonezii nu trebuie să dea de ea. La întoarcere, vă vom aştepta exact în acest loc. Data e fixată în zece zile. Dacă se ratează prima întâlnire, ne vom întoarce la aceeaşi oră cinci nopţi la rând. După aceea, luna plină ne va obliga să rămânem în larg timp de două săptămâni. Aveţi deci la dispoziţie maxim cincisprezece zile. Dacă nu, întoarcerea voastră se va amâna cu mai mult de o lună.

— Iar hanul nu e echipat pentru o şedere atât de lungă.

Ştim asta, zise sergentul.

— Englezii menţin contactul radio cu Noumea şi Noumea cu mine, continuă Donald Trevor. Dar nu putem comunica direct împreună. Totuşi, *Dark Sea* va rămâne în zonă atâta vreme cât veţi fi pe insulă.

— Asta o să ne fie de mare ajutor când japonezii o să ne bage în ceaunul asiatic, zise Colbert. Ieşind la suprafaţă şi deschizând toţi saborzii, poate că veţi simţi mireasma fierturii noastre, dacă staţi în bătaia vântului!

— Lasă tâmpeniile şi haide, ordonă locotenentul care deja se instalase în barcă.

Sergentul veni lângă el, provocând o mişcare puternică de tangaj.

— Hei! mormăi el. Sunteţi siguri că şmecheria asta e în stare să suporte un om de greutatea mea?

— E insubmersibil indiferent de încărcătură, răspunse ame-ricanul.

— Mda! Asta înseamnă că se răstoarnă, aruncă încărcătura în apă şi continuă să plutească liniştită, în timp ce respectiva încărcătură se duce direct la fiind! mormăi el.

— Exact, zise Donald Trevor.

Apoi se adresă lui Richard Cotten.

— Vă lăsăm o jumătate de oră ca să vă depărtaţi. În acel moment vei fi destul de aproape de coastă ca să intrăm în imersie fără să vă punem în primejdie.

— *All right! Let's go!* zise sergentul în timp ce ofiţerul dădea aprobator din cap.

— Haide! Opinteşte-te! îi strigă un matelot ca să-l încu¬rajeze.

— Opinteşte-te! îl îngână australianul încordându-şi muşchii. Uşor de zis, că vâsla e la mine!

Barca alunecă pe suprafaţa apei cu o uşurinţă uimitoare. În câteva clipe, australienii nici măcar nu mai zăriră masa neagră a submarinului şi nu mai auziră clipocitul uşor al valurilor mici lângă cocă.

În spatele lor, coasta insulei Emirau nu era încă vizibilă.

Avură impresia că fuseseră abandonaţi în mijlocul mării. Richard Cotten verifică de câteva ori dacă se deplasau în direcţia stabilită, mai mult ca să se liniştească decât să evite să se rătăcească, ceea ce era aproape imposibil deoarece insula le bara practic drumul.

O văzură brusc ivindu-se din întuneric, foarte jos la orizont, ca aproape toate insulele din acea zonă. Răsuflară uşuraţi. D*ark*

Sea se întorsese deja în adâncurile oceanului. Misiunea fusese îndeplinită.

— Sper ca englezii să vină la întâlnire, murmură Stuart Colbert. Ar fi culmea să uite!

Privi cu atenţie spre plaja care începea să devină vizibilă cu inevitabilul ei şir de cocotieri înaintând până aproape de apă.

Natural, nu văzu nimic care să semene cu un englez.

— Ar fi ceva să fi fost prinşi şi ca în locul lor să ne aştepte o echipă de japonezi, mormăi el.

Trase cu ochiul la pachetul aşezat la picioarele lui. Nu era mare. Dar era destul explozibil să arunce în aer un sfert din

Sydney! O chestie care indica vederea „vastă” â americanilor!

— Cu siguranţă că staţia-radar nu era destul de importantă ca să merite atâta explozibil. Dacă unui japonez i-ar fi venit ideea să tragă spre barcă o rafală scurtă de pistol-mitralieră, ar fi pornit brusc într-o călătorie spre stele! Ar fi o adevărată baftă dacă am putea în trecere să ne agăţăm de lună!

— Ce-ai de mormăi printre dinţi? îl întrebă Richard Cotten.

— Mormăi eu? zise el tresărind.

Apoi se indignă.

— Nu mormăi. Gândesc cu glas tare, atât!

— Gândeşte mai încet, îi recomandă ofiţerul. Te-ar putea auzi japonezii.

Nisipul scârţâi brusc sub barcă.

— *All right*, zise Richard Cotten. Dă-mi materialul şi du-te să scufunzi barca.

— Eu trebuie să fac totdeauna treaba cea mai „simplă”!

bombăni el. Ştii că mi-e silă să mă ud. Războiul ăsta o să mă îmbolnăvească de reumatism! O să vezi!

Apucă vâslele pe care le abandonase şi începu să vâslească înainte ca locotenentul să pună piciorul pe nisip, ceea ce provocă un mic evantai de stropi.

— Uite aşa! mormăi el, satisfăcut că a reuşit să-i ude picioarele.

Se întoarse înot peste câteva minute şi rămase pe burtă pe nisip ca să-şi tragă răsuflarea, în timp ce-l căuta cu privirea pe locotenent.

— Să vezi că s-a ascuns înadins ca să mă sperie, idiotul ăsta! murmură el.

Se ridică în genunchi şi se scutură ca un câine care iese din apă. Apoi se uită spre cocotier cu o privire bănuitoare. Dacă americanii îi lăsaseră în acel punct al insulei, asta însemna că, după estimarea lor, era posibil, ba chiar nu exista nici un pericol.

Dar să le acorzi încredere sută la sută ar fi fost curată debilitate mintală. Slavă Domnului, nu suferea de aşa ceva!

— Hei! Unde eşti, locotenente? zise el cu jumătate de glas.

Nu primi nici un răspuns şi se hotărî să înainteze târându-se pe nisip. După zece metri, sergentul ajunse sub cocotieri şi consideră posibil să se ridice în patru labe, ceea ce-i permise să avanseze mai repede.

Ajunse astfel la nişte mărăcinişuri dese, în spatele cărora se putea ascunde orice sau mai curând oricine. După o secundă de ezitare, se decise să le ocolească cu circumspecţie. Urma să ajungă la ele prin lateralã când vocea locotenentului răsună exact deasupra lui:

— Ai adulmecat o pistă?

Sergentul se ridică în picioare furios şi exclamă:

— Eşti şmecher! Te distrează chiar atât de mult să te joci de-a v-aţi ascunselea? Data viitoare...

Se opri brusc şi se uită cu ochi mari la tânăra care stătea în spatele locotenentului.

— *Shit!* Ăştia sunt englezii! zise el stupefiat.

— În orice caz, e o englezoaică, zise Richard Cotten.

Tânăra se apropie de el şi se prezentă întinzându-i mâna.

— Mă numesc Joy Colby. Tatăl meu este unul dintre plantatorii din insulă.

— Mda! zise el.

Deschise gura cu intenţia de a adăuga ceva. Ofiţerul nu-i lăsă timp.

— S-o ştergem! zise el. Ai pierdut atât de mult timp cu scufundarea pachebotului încât nu ţi-a mai rămas aproape deloc ca să ajungi printre noi. Zona e liniştită, dar se pare că japonezii sunt la trei sute de metri de-aici.

Sergentul tresări şocat de această veste.

— La trei sute de metri! Afurisiţii ăştia de americani ne forţează să debarcăm la trei sute de metri de japonezi!

— Nu te indigna prea tare, ar putea să te audă, îl preveni ofiţerul.

— Să m-audă, mă doare undeva! bombăni el. Dacă ai impresia c-am să mă jenez să-i spun vreo două verde-n faţă cretinului ăla de Mac Grown, cât e el de colonel, să ştii că te înşeli amarnic. Eu cu ofiţerii mă...

— Vorbeam de japonezi, îl întrerupse Richard Cotten la timp ca să-l împiedice să zică ce era mai rău. Am vrut să spun că dacă faci gură mare, japonezii ar putea să te audă!

Sergentul murmură foarte distinct, ţinând neapărat să-şi termine fraza:

— Mă şterg la cur! Aşa!
Se uită spre fată.
— Cu scuzele de rigoare pentru doamnele de faţă, natural!
preciză el.
— Natural! zise Joy Colby.
— Bine. Acum să mergem, spuse ofiţerul săltând bagajul la spate şi luându-şi arma.
— OK, să mergem, acceptă sergentul. Unde? Aş putea să ştiu?
— În tabăra noastră, răspunse fata. E la trei ore de mers de-aici.
Fata pomi înainte cu paşi mici şi repezi. La marginea coastelor, jungla era încă rară şi înaintarea se făcea mai uşor. Australienii ştiau din experienţă că vegetaţia va deveni repede atât de luxuriantă încât nu se mai putea înainta decât cu ajutorul macetei.
Asta era realitatea pe acea insulă ca şi pe altele.
Cei doi bărbaţi avură surpriza să constate că o cărare îngustă fusese deschisă de curând, atât de curând încât lianele proaspăt tăiate încă îşi mai pierdeau seva prin tăieturi.
— Cine a făcut asta? nu se putu abţine să nu întrebe Richard
Cotten surprins.
— Noi, bineînţeles, răspunse Joy Colby. Cine altcineva?
— Japonezii, de exemplu! replică Colbert la fel de surprins ca locotenentul.
Fata râse uşurel şi explică cu naturaleţe:
— Fără această cărare, aţi fi avut nevoie de mai bine de zece ore ca să ajungeţi în tabără. N-am vrut să vă facem să pierdeţi atâta timp, fără a mai pune la socoteală că asta v-ar fi obosit mult!

— Mda! exclamă Colbert. E foarte adevărat! Păi noi chiar venisem aici ca să ne odihnim!

— Mai încet! îi atrase ea atenţia. Japonezii se află doar la câteva sute de metri!

Sergentul se lovi peste frunte, de parcă ar fi uitat asta cu desăvârşire, apoi dădu din cap în semn de completă neînţelegere.

Richard Cotten puse una dintre numeroasele întrebări pe care

şi le punea în sinea lui:

— Dacă sunt atât de aproape, nu v-a fost teamă că vor remarca această cărare şi vor merge pe ea până la tabăra voastră?

— Oh, nu! De când îi observăm, ştim că nu vin niciodată pe-aici, răspunse ea. În schimb ar putea să ne audă. Uneori, în junglă vocile pot să se audă de la mare distanţă. Nu se ştie de ce. Trebuie deci să fim prudenţi.

— Da, da, bineînţeles! aprobă cu vigoare Colbert.

Căută privirea locotenentului ca să se convingă că nu visa.

Avea impresia că greşise insula, sau cel puţin misiunea. Cu siguranţă că nu pe acea insulă veniseră ei să arunce în aer o maşinărie mare cu un explozibil periculos.

Aici erau primiţi de fetişcane abia trecute de adolescenţă şi li se pregătise o cărare ca să nu se obosească!

„Dacă tot au făcut toate astea, îşi zise el, englezii ăştia, ar fi putut foarte bine să ne întindă un covor roşu până la staţia-radar! „

Tabăra îi întări impresiile. Deşi era beznă, cele patru locuinţe din care era formată arătau mai mult ca nişte bungalouri decât ca nişte colibe ale unor sălbatici.

Iarba din mijlocul poienii unde erau instalate semăna izbitor cu gazonul.

— Vei vedea că în salon ne va aştepta o *nice cup of tea!,* murmură sergentul complet uluit.

Bărbatul şi femeia care ieşiră din unul dintre bungalouri puteau să-i dea dreptate. Se apropiară de ei cu mâna întinsă şi cu o expresie amabilă pe faţă, aşa cum îşi primesc nişte gazde vizitatorii.

— Bine aţi venit în Emirau! zise bărbatul întinzând o mână lată şi solidă. Sunt William Colby iar ea este soţia mea Elisabeth.

Constat cu plăcere că fata mea v-a adus cu bine până la acest port liniştit!

— Comparaţia e cât se poate de exactă, zise Colbert punându-şi în valoare accentul britanic.

— Totul a mers foarte bine, îl asigură Richard Cotten.

Plantatorul sesiză surprinderea australienilor. Deşi era nerăbdător să vorbească de lucruri serioase, râse uşurel.

— Văd că sunteţi surprinşi de tabăra noastră...

— Într-adevăr! recunoscu locotenentul. Nu mă aşteptam să găsesc un sat atât de confortabil în plină junglă, în timp ce japonezii se află de jur-împrejur!

— Eu am căzut în fiind de mirare, zise Colbert, totdeauna agasat de politeţea britanică.

Joy Colby pufni, dar nici tatăl şi nici mama ei nu părură să fi remarcat expresia grosolană.

— Există o explicaţie foarte simplă, răspunse plantatorul.

Japonezii nu au habar de prezenţa noastră aici. De aceea, nu numai că am putut trăi liniştiţi, dar am reuşit să ne îmbunătăţim existenţa şi confortul de la o lună la alta ca să ajungem astfel!

— Totuşi nu se poate să nu fi ştiut că Emirau era locuită de coloni, remarcă Richard Cotten.

— *Of course!* Dar ne-au văzut plecând şi nu ne-au mai văzut întorcându-ne. Astfel încât au fost totdeauna convinşi că au rămas singuri aici!

Râse scurt văzând expresiile de pe feţele celor doi.

— E o poveste foarte simplă. Nu credteam că vor veni.

Astfel că atunci când ne-am hotărât să plecăm, ei debarcau deja.

Pur şi simplu am ieşit în larg sub nasul lor datorită unui mic cuter pe care îl aveam atunci. Aveam intenţia să ajung în Noua

Guinee deplasându-mă pe lângă Noua Irlandă şi apoi pe lângă

Noua Britanie.

— A fost o încercare riscantă, zise Colbert. V-aţi fi pomenit cu fundul în apă mai repede decât v-aţi fi imaginat!

William Colby îl aprobă fără rezerve.

— Asta ni s-a şi întâmplat. Au tras în noi cu mitraliera şi chiar cu tunul! Am reuşit să scăpăm de ei, dar motorul a fost avariat de o schijă de obuz, astfel că am rămas prosteşte în pană.

— Ce chestie! exclamă Colbert, fără să cugete prea mult asupra sensului pe care îl dădea acestei exclamaţii.

— Ne aflam în acel moment numai la opt sau zece mile de coastă. Dar se lăsa noaptea. Japonezii nu şi-au dat seama de avaria noastră. Au crezut în mod firesc că am reuşit să fugim deşi noi eram deja în derivă.

— Nasol! zise Colbert.

— Aşa am gândit şi noi. Ştiam că nu suntem o pradă chiar atât de importantă ca să-şi trimită flota în urmărirea noastră, dar perspectiva de a muri de foame şi de sete după câteva săptămâni, sau poate chiar luni de rătăcit pe ocean, nu ne încânta deloc. Aveam, desigur, o barcă pneumatică de salvare. Am luat singura decizie posibilă: întoarcerea în mod clandestin pe insula Emirau. Şi asta am şi făcut după ce am scufundat cuterul. Ocupantul nu a bănuit niciodată întoarcerea noastră. Asta e!

— Dar staţia radio cu care aţi fi putut comunica? întrebă ofiţerul.

— Se afla deja aici, evident. Pe insulă e un obicei să ai aşa ceva. Joacă rolul de telefon şi ne permite să conversăm cu vecinii noştri. Or, deoarece vasul avea aparatul lui, pe celălalt îl îngropasem, sperând că-l vom putea recupera după război. A fost de ajuns să-l scot pur şi simplu din ascunzătoare.

— Îţi trebuie curaj, nu glumă! zise Colbert cu un aer profund admirativ. Curaj şi baftă!

— Apoi, refugiaţi în junglă, pentru că pe coastă nu se putea locui, am defrişat acest luminiş şi am construit colibele cu ajutorul lemnului care se găseşte aici din abundenţă. În ceea ce priveşte hrana, carnea ne-o furnizează vânatul, iar copacii, fructele. Apă luăm de la un izvor situat nu departe de-aici.

— În fond, trăiţi într-un adevărat paradis! conchise sergentul. Singurul detaliu care nu se potriveşte, este că în loc să trăiţi goi-puşcă, sunteţi îmbrăcaţi!

— Oh! zise Elisabeth Colby. Numai în onoarea voastră am îmbrăcat hainele noastre cele mai frumoase. De obicei, ne mulţumim cu o ţinută dintre cele mai sumare!

Locotenentul izbucni în râs.

— *Touche!* îi zise el lui Colbert. Sper că acum o să-ţi închizi gura aia mare!

— Mda! Mai ales că n-am nimic să tom în ea! răspunse

Colbert vexat.

— Dacă ţi-e sete, pot să te duc la izvor, propuse Joy. Apa e rece şi bună.

Privirea furioasă pe care i-o aruncă o încântă în mod vizibil pe fată.

— Exact, du-l să facă un tur, zise tatăl ei. În acest timp, noi vom vorbi cu locotenentul despre staţia-radar şi vom bea un whisky.

— Cum! strigă sergentul. Aveţi whisky?

— O ultimă sticlă de William Lawson pe care o păstram cu mare grijă pentru marea zi. Noi ne gândeam la eliberarea insulei. Dar ţinând cont de împrejurări...

— Poate preferaţi o *nice cup of tea*? propuse Elisabeth Colby.

— Sau o plimbare? zise fata.

— Pe toţi dracii! îşi bat joc de noi! bombăni Colbert, şi se ridică atât de furios încât se împiedică.

— *Be careful,* sergente, zise imediat englezoaica. Era gata să cazi în fund!

Cele două femei izbucniră într-un râs atât de neaşteptat încât Colbert încremeni cu ochii holbaţi la ele şi cu gura deschisă.

— Ce-i, sergente? întrebă cu un ton flegmatic William Colby. Ţi-a intrat un ac de cactus undeva?

— Te rog, dom’le locotenent... Spune-le că mă predau. Nu sunt în stare să lupt împotriva lor...

CAPITOLUL 3

Sticla de William Lawson îl făcu pe sergent să-şi recapete simţul umorului compromis pentru câteva clipe. În timp ce femeile încă mai râdeau, Richard Cotten nu se putu abţine să nu remarce:

— Mi se pare că nu vă plictisiţi aici. Iar eu care mă gândeam că voi da peste nişte oameni întorşi la stadiul de sălbăticie...

Privirea aruncată asupra taberei îi completă aprecierea.

William Colby aduse rectificarea cuvenită:

— Azi e sărbătoare!

Redeveni grav. Cutele adânci care apărură brusc la marginea buzelor îi făcură pe australieni să înţeleagă că viaţa englezilor nu fusese deloc uşoară.

— Cu mult înainte de invazie, am ascuns alimente şi materiale în jungiă. Am recuperat totul la revenirea noastră, de unde şi prezenţa acestei sticle de whisky şi a rochiilor pe care le poartă aceste doamne, pe care le-au scos din cutie special în onoarea voastră. De obicei trăim mai simplu. Rutina ne-a făcut să nu ne temem să ne arătăm...

Îi aruncă o privire lui Colbert înainte de a preciza:

— Epidermele...

Alungă aceste detalii cu un gest al mâinii.

— Nu asta e important, ci japonezii şi acea staţie-radar pe, care o construiesc.

Întinse pe o masă improvizată o hartă a insulei întocmită de serviciile oficiale, dar pe care adăugase multe informaţii cu linii groase de toate culorile.

— Iată unde se află această staţie, zise el arătând un drept-unghi roşu la marginea mării. Este punctul cel mai sudic al insulei. Nu mă prea pricep la acest gen de aparate, dar importanţa lucrărilor mă face să cred că va fi foarte puternic.

— Asta e şi părerea colonelului Mac Crown, zise Richard
Cotten. Crede că va baleia tot oceanul până la coastele Noii
Guinee.
— La asta m-am gândit şi eu, zise plantatorul. Şi am tras concluzia că navigaţia vaselor americane va fi foarte dificilă dacă nu imposibilă, iar eliberarea insulelor va fi mult întârziată.
— Sure! zise Colbert. Şi aşa nu sunt deloc forţoşi într-un lac mare cât o băltoacă de apă! Aşa că au complicaţii...
William Colby îl privi cu surprindere.
— Chiar crezi asta?
Dădu din cap fără să mai aştepte răspunsul sergentului.
— Comandantul submarinului care v-a adus aici este foarte abil,1 pot să vă asigur de asta. Altfel n-ar fi reuşit să intre în canalul de trecere.
— Ce canal de trecere? zise Colbert. N-am auzit până în clipa asta de nici un canal de trecere!
— Şi totuşi există unul. Şi foarte periculos, chiar şi atunci când îl foloseşti timp de ani de zile, ca mine, cu o ambarcaţiune care nu depăşeşte câteva tone. Dar cu un submarin în imersie şi neavând altă posibilitate decât periscopul...
Dădu din cap ca şi cum ar fi considerat asta drept curată demenţă.
— Pot să vă spun că am fost categoric împotriva acestui mijloc de transport, considerându-l imposibil. Preconizasem paraşuta!
— Nu era cu putinţă, răspunse Richard Cotten. Japonezii ar fi auzit avionul şi ar fi bănuit ceva, chiar dacă n-ar fi văzut paraşutele.

— Şi pe lângă asta, nu-mi place să sar în gol cu o ladă de explozibili în braţe, zise Colbert. Mi-e teamă ca nu cumva, ajungând jos, s-o iau brusc în sens invers.

Dădu din umeri şi continuă:

— Cu siguranţă că exagerezi dificultatea acestui canal de trecere. Sau, ticălosul de căpitan ne-a lăsat de partea cealaltă fără să ne spună o vorbă. Închipuiţi-vă că a trebuit să vâslesc nu glumă ca să ajung până aici! Am făcut bătături la mâini!

— Dacă v-ar fi lăsat de cealaltă parte a canalului de trecere, n-ar fi trebuit să vâsliţi. Curentul v-ar fi dus până în Chile, unde aţi fi ajuns uscaţi ca nişte heringi săraţi!

Tânăra izbucni în râs de parcă ar fi fost încântată de această perspectivă.

— Nu văd ce e comic în treaba asta! bombăni sergentul aruncându-i o privire încruntată.

Dădu din umeri şi adăugă:

— Bine. OK! Matelotu' e tare în meserie! Asta dovedeşte că se trage din australieni, asta e tot!

— Să ne întoarcem la staţia-radar, propuse locotenentul.

— Da, zise Colby. Deşi adevărata dificultate nu va fi arun-carea ei în aer, ci apropierea de ea.

Îşi plimbă degetul pe o linie groasă de culoare neagră.

— Aici sunt bateriile de coastă. Două mii de japonezi. Armament: tunuri puternice în cazemate de beton, mitraliere peste tot şi, natural, mine de-a lungul plajei.

— N-avem treabă. Nu vom veni dinspre mare, zise Colbert.

Plantatorul păru că vrea să strivească cu degetul haşurile verzi aliniate în spatele liniei negre.

— Aici e tabăra japoneză, le explică el. Un întreg sat, la liziera junglei, perfect amenajat, cu apă curentă captată de la trei kilometri distanţă şi adusă prin conducte îngropate. S-au instalat de parcă ar fi vrut să întemeieze o colonie.

Locotenentul dădu gânditor din cap.

— Venind din junglă, trebuie deci să traversezi satul dacă vrei să ajungi la staţia-radar, zise el.

— Da, răspunse Colby.

— Nu e posibil, zise Colbert. Cu excepţia cazului în care ai fi de rasă galbenă, ai semăna cu o maimuţă şi n-ai fi mai înalt de un metru şi jumătate. Vă spun cât se poate de sincer că nu sunt în stare să mă deghizez în felul ăsta, chiar şi pentru o staţie-radar!

Joy Colby izbucni din nou în râs, iar el o privi de data asta încântat.

— Este posibil să ne infiltrăm de-a lungul coastei pe la una din extremităţi? întrebă Richard Cotten.

— Ar trebui să treci aproape pe lângă toate bateriile, răspun-se englezul. Or, deşi majoritatea au fost îngropate, există, natural, posturi de observaţie exterioare şi în permanenţă circulă patrule, în sfârşit, au trei şalupe care fac constant turul insulei.

— Bun, zise Colbert ridicându-se. Am înţeles. E imposibil să aruncăm drăcia în aer. Haide. Plecăm.

Vru să-l tragă după el pe ofiţerul care îl sfătui cu calm:

— Stai jos şi taci puţin. Până la urmă, ne calci pe nervi.

Joy pufni din nou. Subofiţerul se aşeză suspinând.

— E adevărat că sunt comic. Dar, dacă n-aş fi eu, toţi aţi avea nişte mutre de înmormântare iar

problemele ar fi aceleaşi. Am cel puţin meritul că destind atmosfera..
Aruncă o privire neglijentă spre hartă şi zise cu condescendenţă:
— Există un mijloc foarte simplu de a demola bâzdâgania asta. Iei unul din tunurile cu bătaie lungă, îl îndrepţi spre staţia-radar şi tragi în ea. Trei obuze vor fi de ajuns. Nu e nevoie să fi urmat Şcoala de Război ca să faci asta. Şi asta m-ar fi scutit să car după mine o geantă plină cu explozibil care ar fi putut foarte bine să mă facă praf!
— Nu e deloc aiureală ceea ce spui, zise Richard Cotten.
Va trebui să mă gândesc la asta!
— Nu mai spune! exclamă Colbert stupefiat.
— Orice sugestie, chiar total stupidă în aparenţă, merită să fie examinată, replică ofiţerul.
— Aha! Mă miram eu... zise Colbert liniştit.
Elisabeth Colby, care până atunci nu luase parte la discuţie, întrebă cu o voce temătoare:
— Asta vrea să însemne că vă temeţi că nu veţi reuşi, locotenente?
— Nu, nu, răspunse cu vioiciune Richard Cotten. Oricum, ar trebui să mă duc să văd eu însumi toată coasta şi zona aleasă pentru construirea radarului mai înainte de a mă pronunţa în vreun fel.
— Şi apoi, nu aveţi de ce vă îngrijora, adăugă Colbert. Matelotu’ se va întoarce oricum peste zece zile şi vă va duce în
Noua Caledonie, fie că distrugem sau nu şmecheria. Referitor la asta, mă întreb de ce nu v-aţi îmbarcat cu toţii la sosirea noastră!

— Pentru că n-am vrut, răspunse William Colby. E posibil să fi greşit, dar am crezut că v-am putea ajuta rămânând pe insulă.

— Ne veţi fi cu siguranţă de o mare utilitate, zise ofiţerul cu sinceritate.

— Eu mă referisem doar la doamna Colby şi la fiica dumitale, zise sergentul pentru prima dată serios.

— Noi am refuzat, răspunse Elisabeth Colby. Eu şi fiica mea nu ne putem imagina să plecăm fără William.

— După cum vedeţi, suntem o familie foarte unită, zise plantatorul zâmbind.

Richard Cotten înclină capul, gândindu-se că, cel puţin în privinţa asta, Stuart Colbert avea dreptate. Prezenţa celor două femei putea să le complice foarte mult retragerea. După distrugerea staţiei-radar, japonezii n-ar mai fi fost chiar atât de inofensivi după cum lăsaseră impresia până atunci...

— Bine, zise el împăturind harta. Acum trebuie să mergem să vedem.

— Imediat? zise William Colby ridicându-se.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise australianul.

— E târziu şi cred că sunteţi obosiţi, zise femeia. Nu puteţi amâna această vizită pe mâine dimineaţă?

— Ştii foarte bine că e mai periculos să mergi pe coastă în plină zi decât noaptea, zise plantatorul. Japonezii ar putea să ne vadă.

Se adresă celor doi australieni:

— Luând-o pe cărarea făcută de mine, putem ajunge acolo în două ore, adică cu două ore înainte de răsăritul soarelui. Asta ar trebui să fie de ajuns pentru o primă recunoaştere. Vom fi înapoi destul de devreme în cursul dimineţii şl veţi avea la dispoziţie

toată ziua ca să vă refaceţi puterile după noaptea albă.

— *Wonderful!* exclamă Colbert.

— Ai croit o cărare şi în direcţia japonezilor? întrebă Richard Cotten cu o fărâmă de îngrijorare în glas. Chiar nu vă temeţi că ar putea să descopere una dintre ele?

— Nu, răspunse plantatorul. În afară de cea pe care aţi venit până aici, şi care e recentă, am mai croit prin junglă vreo zece cărări ca să mă pot deplasa repede şi uşor dintr-un punct în altul. Deplasarea în junglă este extrem de grea. Fără aceste cărări, mi-ar fi trebuit ore în şir ca să înaintez doar câţiva kilometri. Nu se putea. Cu ajutorul lor însă, pot să fac turul insulei în mai puţin de două zile!

Înţelegând îngrijorarea ofiţerului, englezul încercă s-o risipească.

— Japonezii chiar sunt convinşi că sunt singuri. N-au nici un motiv să pătrundă în centrul insulei unde nu e nimic. Deci, nu pot să descopere „aleile” pe care le-am făcut şi pe care e destul să le întreţin ca să rămână practicabile.

— *All right*, zise Richard Cotten. Dacă treaba asta a fost valabilă până azi, poate că o să mai fie încă vreo zece zile!

Joy Colby sări în picioare când îşi văzu tatăl ridicându-se.

— Tu rămâi aici, zise el cu fermitate. Ai făcut destul în noaptea asta.

— Dar nu sunt obosită, protestă ea.

— Nu-i nimic, ai putea fi mâine, zise el cu un ton care nu permitea nici un fel de replică.

Văzând cât era de dezamăgită, plantatorul încercă s-o împace şi îi zise:

— Vei avea ocazia să te revanşezi de o sută de ori în zilele următoare. În seara asta e doar o plimbare fără importanţă.

Păstrează-ţi forţele pentru deplasările importante.

Ea dădu din umeri şi îi întoarse spatele, apoi se îndreptă spre colibă fără să spună nici un cuvânt.

—O cunosc, şi mâine va fi tot bosumflată, zise calm William Colby. Ca s-o împaci de tot, ar trebui să-i promiţi că va arunca chiar ea în aer staţia-radar!

Râse, ca şi cum asta i se părea cât se poate de natural.

— Nu riscaţi inutil, zise soţia plantatorului în momentul în care.cei trei bărbaţi se depărtau.

— Nu, nu, nu avem nici un motiv, răspunse englezul, de parcă ar fost vorba doar de o plimbărică prin împrejurimi.

— Totuşi! bombăni Stuart Colbert în momentul în care pătrundeau pe cărarea făcută de plantator. Nu mă aşteptam la una ca asta. Nu pe noi trebuia să ne trimită idiotul ăla de colonel, ci nişte cercetaşi!

William Colby care mergea în faţă, scutură din cap.

— După ce vom ajunge acolo, sunt sigur că îţi vei schimba părerea. Aici totul pare uşor, recunosc. Dar dacă ar fi fost chiar atât de uşor, chiar crezi că aş fi cerut ajutor?

— Păi... Nu ai explozibil, zise sergentul. Doar asta îţi lipsea.

— Aici te înşeli. Am cinci sute de kilograme de dinamită ascunse într-un colţişor.

— Ce! exclamă sergentul.

Dădu din cap, întrebându-se când va înceta acel englez să-l mai impresioneze. Nu îndrăzni să facă nici o previziune în această privinţă.

— La ce naiba îţi folosea acest explozibil? întrebă Richard
Cotten.
— La o mulţime de lucruri, răspunse plantatorul. Pe o insulă, trebuie să faci totul singur. Drumuri, porturi... şi mai trebuie să lupţi împotriva pădurii care te năpădeşte dacă o laşi de capul ei. Ca să răstorni un baobab gros de douăzeci de metri, nimic nu e mai bun decât o livră de dinamită!
Făcu o mică pauză apoi continuă:
— Cinci sute de kilograme este totuşi mult, recunosc. Dar exact înainte de sosirea acestor „domni", intenţionam să nivelez colina care îmi ascundea apusul soarelui. Asta înseamnă dislocarea a câteva mii de tone de stâncă. Iar aprovizionarea nu se făcea în fiecare săptămână...
— Mda. Deci în privinţa whisky-ului..., începu Colbert.
Apoi tăcu, complet depăşit.
— Ai spus autorităţilor din Noumea că ai această cantitate de explozibil? întrebă Richard Cotten.
— Da, bineînţeles. Nu mi s-a părut că acordă acestui lucru o prea mare importanţă.
— Nu mă miră! Au preferat să umblu cu explozibilul după mine. Idiotul ăla de colonel Mac Rahat a vrut să-mi facă de petrecanie! zise sergentul rânjind cu amărăciune.
Apoi, gândindu-se, fără logică aparentă, la o altă preocupare, întrebă:
— Erai serios adineauri-când ai vorbit cu fata dumitale?
Chiar intenţionezi s-o iei în deplasările importante?
— *Of course*!

Probabil că simţi dezaprobarea australienilor căci le explică:

— Fata mea s-a născut pe insulă. Are doar şaptesprezece ani, dar înoată la fel de bine ca mine, aleargă mai repede, cunoaşte jungla ca un animal sălbatic şi rezistă la oboseală mai mult decât un bărbat robust în puterea vârstei.

— Te cred, zise sergentul cu o seriozitate neobişnuită. Dar am văzut mulţi oameni robuşti murind în puterea vârstei din cauza unui mic g16nţ în inimă sau în cap.

— Adevărat, recunoscu William Colby.

Făcu câţiva paşi în tăcere, apoi zise:

— Când am venit aici, în urmă cu douăzeci de ani, am fost convins că mă retrag din lume. M-am înşelat. Lumea a venit peste mine în ipostaza ei cea mai oribilă: războiul! Chiar credeţi că viaţa soţiei şi fiicei mele ar fi fost mai în siguranţă dacă aş fi rămas la Londra?

Australienii nu răspunseră.

— Nici unul dintre noi nu se poate sustrage propriului său destin, zise William Colby. Londra se năruie sub bombardamentele avioanelor germane, întreaga Europă e devastată, iar eu am două mii de japonezi pe insula mea. Trebuie s-o înţelegem.

Asta o agasează.

— Păi, sigur că da! zise Colbert.

CAPITOLUL 4

— Iată-i! zise plantatorul întinzând mâna spre tabăra japoneză.

În vocea lui se simţea dezgustul, ca şi cum ar fi prezentat unor vizitatori nişte animale dezgustătoare căzute din cer pe domeniul lui.

— Asta e tabăra despre care v-am vorbit, explică el. Staţia-radar este mult mai departe, la vest. Nu se poate vedea de-aici.

— Natural, ai o cărare care duce acolo? întrebă Stuart Colbert.

— *Of course!*

Australianul dădu din cap.

— Nu e pentru prima dată, când suntem paraşutaţi pe o insulă de acest gen, dar e pentru prima oară când beneficiem de o astfel de reţea rutieră! zise el.

— Ce să fac? se scuză plantatorul. Trebuia să mă ocup de ea. Urmărirea japonezilor era sigura mea treabă. Pe lângă faptul că aceste cărări îmi permiteau să mă deplasez cu rapiditate dintr-un punct în altul, ele mi-au permis să mă păstrez într-o formă fizică pe care cu siguranţă că aş fi pierdut-o dacă aş fi stat atât de multă vreme fără să fac ceva. Din păcate, altceva n-am ce să vă mai ofer ca să vă uşurez misiunea, adăugă el.

— Mai ai şi o jumătate de tonă de dinamită, zise Richard Cotten.

— Credeţi că va trebui să vă folosiţi de ea?

— Nu se ştie niciodată, murmură australianul.

Deşi era întuneric, structura taberei era destul de clară ca să-i evalueze dificultăţile. De obicei, totul era organizat în aşa fel încât să prevină o invazie dinspre mare. Aici ai fi zis că japonezii se temeau în aceeaşi măsură de un atac venind din spatele lor, adică dinspre centrul insulei.

Tabăra se întindea, prin forţa împrejurărilor, de-a lungul liniei de coastă, dar aceasta era clar separată

de junglă prin reţele enorme de sârmă ghimpată, lucru care făcea foarte dificil, dacă nu imposibil, accesul la plajă.

De altfel, aceasta fusese mărită când lăţimea ei se dovedise insuficientă. Copacii doborâţi dovedeau acest lucru. Astfel încât, între junglă şi limitele interioare ale taberei se întindea o zonă complet degajată.

Această zonă avea o lăţime de peste o sută de metri. Reflectoarele luminau totul ca în plină zi. Cel puţin când erau aprinse, ceea ce evident că se întâmpla la cea mai mică alarmă.

Era prima dată când australienii vedeau aşa ceva. De obicei, japonezii îşi creau o posibilitate de retragere pentru cazul în care ar fi fost constrânşi de presiunea debarcării americane. Nu ridicau împotriva lor înşişi obstacole acestei retrageri...

— Nu s-a pus niciodată problema trimiterii unor paraşutişti la Emirau? Întrebă ofiţerul.

— N-am auzit niciodată despre asta, zise plantatorul scuturând din cap. De ce?

— Acest sistem de apărare a spatelui este cât se poate de neobişnuit, răspunse el.

Apoi adăugă pe un ton meditativ:

— Nu se poate spune că ne va facilita treaba.

— Am cleşti puternici. Pot să vă tai sârma când doriţi.

Colbert chicoti.

— Cinci sute de kilograme de dinamită şi cleşti puternici, nu mai avem nevoie de nimic!

— Există şi alarme electrice? întrebă Richard Cotten.

Englezul se încruntă.

— Vrei să ştii dacă aceste reţele de sârmă ghimpată declanşează o sonerie atunci când tai un fir?

— Exact.

— Nu ştiu, recunoscu el.

— Ştiu cel mai bun mijloc de a afla, zise Colbert. Ne apropiem şi tăiem unul.

— Ştii unde se află centrala lor electrică? întrebă ofiţerul.

— Astă, da!

Arătă o construcţie sănătoasă, lungă de vreo zece metri şi lată de cinci. Cactuşi şi mărăcini fuseseră cu abilitate plantaţi pe un strat de pământ care acoperea betonul. Era pur şi simplu o cazemată cu aparenţa unui strat anodin de verdeaţă.

— Acolo au ascunse motoarele diesel care furnizează energia electrică a taberei, zise el. Ştiu pentru că am urmărit cu privirea de mai multe ori oamenii care cărau motoare mici şi material electric.

— Dacă demolăm coşmelia asta, paralizăm deci o bună parte din dispozitivul lor, zise Colbert. Partea proastă e că, pentru a o demola trebuie să intri în tabără, iar ca să intri în tabără, trebuie ca mai înainte să fi demolat coşmelia!

Dădu din cap cu subînţeles.

— Nu ştiu cum se numeşte această problemă. Sunt sigur că oamenii foarte învăţaţi îi dau un nume complicat. Eu îi zic rahat!

Sprâncenele încruntate ale lui Richard Cotten indicau foarte clar că se aflau într-adevăr în faţa unei probleme serioase. Încercă să vadă până unde se întindeau firele de sârmă ghimpată. Coasta descria un arc de cerc larg, neputând să ajungă cu privirea mai departe de trei sau patru sute de metri. Era clar că reţeaua se întindea mult mai departe.

— Presupun că nu înconjoară insula! mormăi el.

— Nu, răspunse plantatorul. La cincisprezece mile de-aici, coasta devine stâncoasă şi falezele devin foarte abrupte. Acolo se opreşte sârma ghimpată. La fel şi spre vest. Staţia-radar este construită în vârful falezei.

Ofiţerul se uită la el.

— Serios?

Englezul ghici ce gândea. Dădu din cap.

— Nu sunt nebuni. E o adevărată cazemată. Materialul tehnic încă nu e instalat. Dar armele de apărare au fost puse pe poziţie. Ar trebui atacate cu tunul! Şi chiar şi aşa...

— Cu cinci sute de kilograme de dinamită? sugeră Colbert.

— Ar trebui să te poţi apropia, obiectă plantatorul. După părerea mea, e cu neputinţă. De altfel, puteţi vedea şi singuri.

Începu să se tragă înapoi.

— Mergem? întrebă sergentul.

— Facem două ore mergând repede. Vom ajunge exact înainte de a se crăpa de ziuă. Dar dacă preferaţi să ne întoarcem în tabără, ne vom putea întoarce aici noaptea următoare.

— Nu, zise Richard Cotten. Vom avea la dispoziţie toată ziua ca să ne odihnim. E mai bine să mergem acolo chiar acum.

Reveniră pe cărare, dar cotiră după ce parcurseră vreo trei sute de metri.

— Trebuie să recunosc că această reţea rutieră e foarte practică, zise Stuart Colbert.

— Am degajat astfel vreo patruzeci de kilometri, zise plantatorul fără să-şi ascundă satisfacţia.

Richard Cotten nu zise nimic. Sigur, acele piste ofereau avantajul unei deplasări rapide şi neistovitoare, ceea ce, în jungla deasă de pe aceste insule, era ceva imposibil. Înaintarea cu maceta constituia în mod obişnuit o strictă necesitate.

Dar această „reţea rutieră", cum o numea Colbert, îl cam neliniştea. I se părea imposibil ca japonezii să nu fi observat-o la un moment dat, în ciuda siguranţei plantatorului.

Ăsta să fi fost motivul pentru care îşi protejaseră atât de solid spatele? Era foarte posibil. Atunci, asta însemna că japonezii ştiau că în junglă se ascunde un inamic şi se fereau. Îl reperaseră pe englez? Dacă da, de ce l-ar fi lăsat în libertate în loc să-l aresteze, împreună cu familia?

„Pentru că bănuiau că plantatorul va provoca într-o zi sosirea unui alt vânat, îşi zise el. Şi preferau să pună mâna pe acest vânat."

Cam asta ar fi putut să fie situaţia. Totuşi, lăsându-l pe plantator să circule liber, îi permiteau astfel să cunoască exact forţele de care dispuneau şi să le comunice americanilor. Asta nu era ceva lipsit de importanţă.

Amiralitatea era preocupată de acest radar, din moment ce fuseseră trimişi ca să-l distrugă. Ce s-ar fi întâmplat dacă William

Colby nu i-ar fi anunţat existenţa?

O cută îi apăru brusc pe frunte. Era oare posibil ca japonezii să instaleze undeva o astfel de staţie fără ca americanii să afle imediat, chiar şi în lipsa unui informator local?

Răspunsul era nu. Aparate de recunoaştere brăzdau zi şi noapte acea parte a Oceanului Pacific, fotografiind permanent fiecare insulă, indiferent cât

ar fi fost de mică. Staţia ar fi apărut pe una dintre aceste fotografii şi rezultatul ar fi fost acelaşi.

Sigur, William Colby îi avertizase din prima zi. Dar până la urmă rezultatul ar fi fost acelaşi.

„Şi apoi, japonezii nu ştiu că englezul are un aparat radio care îi permite să păstreze contactul cu Noumea, îşi zise el.

Altfel nu i-ar fi permis să rămână liber pe insulă."

Toate astea constituiau, evident, doar o ipoteză dar era o ipoteză de care trebuia să ţină cont, căci implica o consecinţă gravă: el şi camaradul lui căzuseră într-o capcană!

Soarele arăta ca o sferă enormă de culoare roşie la nivelul oceanului când ajunseră în locul de unde se puteau vedea instalaţiile. Acolo, japonezii răseseră jungla pe o lăţime de o sută de metri. Nu se putea înainta în acea zonă. Santinelele i-ar fi zărit imediat.

— În plus, au minat-o, le anunţă William Colby. Ştiu asta pentru că într-o zi, când le urmăream mişcările, în zonă s-a aventurat o maimuţă mare. Maimuţa a provocat o explozie. Acum, de locul ăsta nu se mai apropie nici animalele. Au înţeles!

Stuart Colbert dădu din cap cu consternare.

— În ce rahat ne-am băgat! Om putea ieşi vreodată? zise el aproape gemând.

Richard Cotten strânse din buze şi nu zise nimic. Începea să fie şi el de aceeaşi părere. Înţelegea mai bine de ce plantatorul, în ciuda aparentei sau realei sale libertăţi în insulă... şi a celor cinci sute de kilograme de explozibil, făcuse totuşi apel la nişte specialişti. Adică la ei! Ca şi Colbert, locotenentul începea să se întrebe dacă nu cumva, pentru prima dată în acel război, va lua hotărârea să renunţe...

— Ce s-a întâmplat când maimuţa a declanşat explozia?

Întrebă el.

— Au sosit imediat alte maimuţe! răspunse sergentul rânjind. De data asta nişte maimuţe galbene!

— Exact aşa s-a întâmplat, zise William Colby. Într-o clipă, s-au aprins reflectoarele şi au fost îndreptate spre junglă. Nu s-a tras nici un foc de armă căci imediat au înţeles ce se întâmplase văzând cadavrul ciopârţit al maimuţei. Dacă o trupă ar fi înaintat, ar fi fost prinsă sub focul a câtorva mitraliere. Deşi mă aflam la adăpost, m-am speriat rău de tot şi m-am tras înapoi.

— Haideţi să ne retragem puţin, propuse Colbert. Nu mi-ar plăcea deloc ca propriul meu cadavru să semene cu cel al unei maimuţe ciopârţite...

Richard Cotten fu de acord.

— Să ne întoarcem. Am văzut destul pentru azi, zise el.

*

* *

Pe drumul de întoarcere, locotenentul nu se putu abţine să nu privească cu atenţie cărarea care ducea la tabără. Trebuia să recunoască în sinea lui că nimic nu părea anormal. Dar, la urma urmelor, ce-ar fi putut să vadă? Presupunând că japonezii trecuseră pe-acolo, era clar că n-ar fi făcut imprudenţa să lase urme ale trecerii lor.

Sub lumina soarelui, poieniţa, mai mult decât noaptea, avea un aspect de vacanţă încât Colbert îşi exprimă zgomotos entuziasmul, mai ales când Joy Colby, îmbrăcată doar cu un şort şi un sutien, alergă în întâmpinarea lor.

— Sunt pregătit să rămân aici până la sfârşitul războiului!

exclamă el. Chiar dacă ar mai dura douăzeci de ani!

— I-ai văzut pe japonezi? întrebă tânăra cu o curiozitate care te-ar fi făcut să crezi că era vorba de un animal rar care trăia numai în acea insulă.

— Nu... Maimuţele dormeau, răspunse sergentul. Dar le-am văzut vizuina!

Şi preciză cu o convingere imperturbabilă:

— Pute!

Elisabeth Colby ieşise şi ea dintr-un bungalou. Contrar fiicei-sale, femeia avea pe faţă o expresie îngrijorată pe care nu încerca s-o ascundă.

— În sfârşit aţi venit! zise ea suspinând. Ce-aţi păţit? Ar fi trebuit să vă întoarceţi în zori!

— Ne-am hotărât să mergem şi să inspectăm situaţia, îi explică soţul ei. Asta a făcut să întârziem.

O masă înconjurată de bănci fusese instalată sub un manglier sălbatic. Plantatorul se aşează la masă şi îi invită cu un gest pe cei doi australieni să facă şi ei la fel.

— Singura consecinţă gravă a întârzierii noastre e că acum murim de foame! zise el. Sper că micul dejun e pregătit!

— Avem ouă de calao şi carne de maimuţă, zise ea îndreptându-se spre coliba care folosea drept bucătărie.

— Came adevărată de maimuţă, nu conserve care sunt numai cu numele de maimuţă, le explică William Colby. Nu le ştiu numele dar sunt perfect comestibile. Le prind întinzând laţuri în copacii din vecinătate.

— Ce mai sunt şi ouăle de calao? întrebă Colbert cu o oarecare neîncredere.

— Ouă, natural. Calao e o pasăre căreia dacă i-aţi vedea ciocul, ar fi de ajuns ca să nu vreţi să puneţi gura pe carnea ei.

Ouăle sunt însă la fel de comestibile ca oricare alte ouă.

Văzând că fiica lui pune pe masă patru tacâmuri, plantatorul o întrebă mirat:

— N-ai mâncat încă?

— Ba da, dar sunt dispusă să repet figura în tovărăşia voastră! răspunse ea.

Plantatorul oftă şi trase cu ochiul la talia ei fină subliniată de elasticul şortului pe pielea goală.

— Mă întreb unde intră tot ce mănâncă. De când trăim ca sălbaticii, cred că-mi petrec trei sferturi din timp vânând doar ca s-o hrănesc pe ea. Dar nu pune pe ea nici un milimetru de grăsime!

— Din fericire! exclamă ea. Ce s-ar întâmpla cu mine dacă m-aş îngrăşa?

— Da. Iubitul n-ar mai vrea să te ducă la bal! glumi mama ei care ieşi din colibă cu o tavă pe care o duse la masă.

Colbert adulmecă zgomotos.

— Mi-e foame! zise el punându-şi în farfurie o bucată enormă de carne de maimuţă.

— Ia toată carnea! zise indignată fata.

Se certară ca nişte puştani, ceea ce o făcu pe Elisabeth Colby să zâmbească discret, deşi îngrijorarea sa era vizibilă. Soţul ei, care o observa fără să pară, o linişti:

— Încă n-am hotărât nimic, stai liniştită. La noapte n-o să facă nimic bum!

CAPITOLUL 5

— O să facă bum? întrebă Colbert în timp ce se întindea pe rogojinile pregătite pentru ei de Elisabeth Colby.

Ofiţerul nu răspunse. Sergentul rânji şi continuă:

— Ciudată chestie! Venim, avem impresia că am căzut în lac, pe urmă totul pare o joacă de copii, pentru ca până la urmă să cădem în puţ!

Dădu din cap şi adăugă:

— Şi ce puţ!

— Da, zise Richard Cotten. Ce puţ!...

Colbert se sprijini pe un cot, intrigat de tonul lui.

— Ce crezi? întrebă el curios.

— Nu ştiu... Totul pare prea uşor şi simplu totodată. Aceste cărări care brăzdează insula în toate direcţiile mă pun pe gânduri.

Mi se pare imposibil ca japonezii să nu le fi zărit de multă vreme.

O cută apăru pe fruntea subofiţerului.

— Şi asta ce-ar însemna? întrebă el.

Richard Cotten dădu din umeri.

— Ori japonezii nu cunosc prezenţa lui Colby, ori l-au lăsat liniştit până acum, ceea ce ar însemna că urmăresc ceva. Ce?

Asta e problema...

Colbert se lungi din nou pe rogojină. După un moment de gândire, murmură, cu ochii ţintă la tavanul de crengi:

— Cu alte cuvinte, e problema noastră...

— Da şi nu, răspunse locotenentul.

Un zâmbet îi apăru pe buze.

— Da, pentru că ne aflăm aici, evident. Nu, pentru că japonezii probabil că nu ştiu asta... în orice caz, mănâncă... Poate că pe noi ne aşteaptă!

— Cum aşa! zise Colbert tresărind.

— Pe noi, sau pe oricare altcineva, evident.

Apoi explică:

— Vreau să spun că un plantator, nevasta şi fata lui par probabil un vânat prea modest ca să fie prins imediat. Lăsându-i în libertate supravegheată, japonezii speră ca într-o zi să cadă în cursă un vânat mai important. Un grup de comando de vreo cincizeci de oameni, de exemplu, sau mai mult...

— Nu văd de ce s-ar deda unui astfel de joc, mormăi

Colbert.

— Eu, da! În ziua debarcării, cincizeci de prizonieri americani ar însemna o forţă de descurajare importantă atunci când sunt expuşi la vedere pe plaja pe care trebuie să aibă loc lupta.

Comandamentul american, care ştie că aceşti cincizeci de oameni vor muri sub gloanţele americane, e plin de complexe.

Iar puşcaşii marini ezită cu mâna pe trăgaci. Procedeul e josnic şi interzis de regulamentele internaţionale. Dar eficace. Deci, japonezii îl folosesc, mai ales că nu respectă nici unul dintre regulamentele internaţionale.

Schiţă un zâmbet şi adăugă printre dinţi:

— Poate că ofiţerul japonez care comandă aici n-a avut şansa să facă prizonieri americani. Drept pentru care a căutat o şmecherie ca să şi-i procure...

— Fuck it! înjură Colbert după o lungă tăcere. Dacă într-adevăr s-a gândit la asta, japonezul ăsta e cel mai josnic porc pe care l-am întâlnit vreodată!

Rânji.

Se sprijini pe un cot ca să se uite la ofiţer.

— Bun. Să presupunem că ai dreptate şi, până la urmă, cu siguranţă că ai dreptate. Unde ne duce asta?

— Asta e toată problema, zise Richard Cotten. Chiar dacă încă nu ştiu de prezenţa noastră, nu vor întârzia să afle de ea.

Din două, una. Ori consideră că suntem, împreună cu familia

Colby, nişte ostatici suficienţi şi pun capăt comediei făcându-ne prizonieri; ori speră că suntem doar primul val şi aşteaptă sosirea celui de-al doilea.

— Şi dacă, în timp ce aşteaptă, noi i-am arunca în aer?

— În privinţa asta consideră, probabil, că şi-au luat destule măsuri de precauţie ca un astfel de lucru să nu se întâmple.

Partea proastă e că am impresia că nu se înşeală!

Colbert se culcă iar mormăind. După un moment, zise cu răutate:

— Japonezul tău mă enervează la culme! îmi vine să mă duc până sub nasul lui, măcar ca să constat dacă e atât de inteligent pe cât îţi închipui.

Nu văzu strâmbătura pe care o făcea ofiţerul. Această strâmbătură voia să spună că totdeauna greşeai crezându-i pe japonezi neinteligenţi. Se comportau ca nişte brute, nu aveau nici o morală — cel puţin ceea ce occidentalii numeau „morală” -, nu respectau nici unul din regulamentele războiului - poate că şi în cazul ăsta era vorba de regulamente occidentale! -, dar trebuia să li se recunoască două calităţi fundamentale: curajul şi inteligenţa.

A-i subestima în aceste două direcţii esenţiale, însemna să te expui unor mari necazuri.

— Mă întreb, zise ofiţerul, dacă recepţionează mesajele trimise de Colby...

— Asta ar fi culmea! zise Colbert tresărind violent, pentru că atunci, nu numai că ar şti că ne aflăm aici, dar ar fi informaţi că trebuie să plecăm peste zece zile! Şi în acest caz, nu vom avea nici o şansă de reuşită!

— Ai dreptate, nici cea mai mică şansă, recunoscu Richard
Cotten.

Colbert se ridică în capul oaselor şi-şi puse pumnii în şolduri.

— Mi se pare că asta nu prea te impresionează!

— Ce vrei! zise locotenentul. În primul rând că e doar o ipoteză. Pe urmă, dacă ipoteza asta e adevărată, e clar că n-o soluţionăm tânguindu-ne!

— Mda! zise Colbert ridicându-se.

— Încotro? întrebă locotenentul văzându-l că o ia spre uşă.

— Să halesc! răspunse sergentul. Tâmpeniile tale mi-au tăiat pofta de somn. Şi când nu dorm, mi-e foame.

— Păi adineauri ai mâncat! protestă Richard Cotten.

— Posibil. Totuşi mi-e foame! răspunse Colbert ieşind.

Razele soarelui, strecurându-se prin frunzişul des al copacilor, îl făcură să clipească. În poiană nu mai era nimeni.

Plantatorul dormea în bungaloul lui. Cele două femei, care dormiseră normal în timpul nopţii, cu siguranţă că acum făceau altceva. O porni la întâmplare spre izvor gândindu-se că ar putea să fie acolo.

O văzu pe Elisabeth Colby, care spăla o rufă într-un lavoar făcut din pietre mari.

—Nu dormi? întrebă ea mirată!

— Nu mi-e somn, răspunse el. Cred că de vină e altitudinea.

— Dar suntem practic la nivelul mării! zise ea.

— Tocmai. Obişnuiesc să am capul mai ridicat, replică el.

Nu e nimeni de vină. E o tară congenitală.

Ea râse terminând de clătit cămăşile plantatorului. Australianul rămase în picioare în spatele ei, tăcut şi încruntat. Surprinsă de această atitudine, ea îl întrebă, după ce se uită la el peste umăr:

— Digeri greu carnea de maimuţă, sau ouăle de calao?

— Nu, nu, răspunse el. Au fost foarte bune.

— Atunci înseamnă că mai vrei?

El scutură din cap.

— Unde e fata dumitale? întrebă el.

Ea se uită o clipă la el, vrând parcă să ghicească motivul pentru care îi punea această întrebare. Faţa australianului nu exprima decât un fel de proastă dispoziţie pe care nu şi-o putea explica.

— S-a dus să ridice laţurile pe care le-a pus ieri cu tatăl ei.

Trebuie să vină.

— Aha! zise el..

Femeia aruncă într-un coş lenjeria stoarsă şi se uită la el cu un aer grav.

— De ce te temi? întrebă ea brusc.

— De nimic! răspunse el. De ce m-aş teme de ceva?

Apoi, cu o voce lipsită de expresie, mormăi:

— Trăiţi aşa de doi ani, sau mai mult... Dacă ar exista vreun pericol, aţi şti...

— Da! zise ea dintr-o răsuflare fără să-şi ia ochii de la el.

Era jenat de privirea ei, şi ca să scape de această jenă, sergentul arătă spre jungla din apropiere.

— Mă duc să fac o plimbare. Printre copaci e probabil mai răcoare.

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

— Mergi pe firul apei, îl sfătui ea. Acolo vei găsi cea mai mare răcoare. Şi poate că ai să te întâlneşti cu Joy.

El se depărtă în direcţia indicată, după ce făcu un semn cu mâna. Reuşi să înainteze vreo sută de metri fără nici una din dificultăţile întâlnite în mod obişnuit de-a lungul unui curs de apă care trece prin junglă. Ca şi poiana, malurile fuseseră defrişate de plantator, ceea ce, ţinând cont de rapiditatea cu care creştea vegetaţia, reprezenta aproape o muncă de ocnaş în fiecare zi. William Colby nu era un om leneş. Singura problemă era să se ştie dacă toată această muncă se dovedea până la urmă avantajoasă.

În ciuda eforturilor pentru a o găsi pe fată, australianul nu dădu de ea. Fu gata să cadă într-o capcană pusă într-un loc unde animalele sălbatice veneau să se adape. Dar capcana era intactă şi băgă de seamă că era foarte veche. Vru să plece după ce o examină, dar în acel moment auzi în spatele lui un hohot de râs.

Se întoarse, crezând că o va vedea foarte aproape de el, dar nu văzu pe nimeni.

— Unde naiba te ascunzi? bombăni el.

— Aici! răspunse ea.

Sergentul privi în direcţia de unde venea vocea.

— Chiar nu mă vezi? întrebă fata.

El scutură din cap scotocind cu privirea tufele de ferigă şi plantele luxuriante. Deodată fata ieşi din frunziş.

— Am fost în faţa ta, zise ea scuturându-se ca să cadă frunzele. Erai la mai puţin de doi metri, te uitai la mine şi nu mă vedeai.

— Asta se numeşte camuflaj, zise el fără să se tulbure.

Japonezii sunt foarte tari în chestia asta. Se ascund în copaci, aşteaptă să treacă pe sub ei o patrulă şi dau drumul să cadă unei salbe de grenade care omoară pe toată lumea, nu şi pe ei. Cei care vin în urmă, văd perfect cadavrele camarazilor lor, dar nu-i văd pe japonezi care, totuşi, se află tot în acelaşi loc.

Se uită în jurul lui, de parcă s-ar fi temut să nu i se întâmple şi lui la fel.

— Pe-aici nu sunt japonezi, îl asigură ea.

El dădu din cap şi arătă capcana în care era gata să cadă.

— Nu pentru ei aţi pus asta aici?

Ea zâmbi veselă, ca la o glumă bună.

— Nu. Nici pentru tine, deşi te-am văzut în momentul în care era să calci în ea. M-aş fi distrat grozav.

— Şi eu, zise el fără nici o urmă de veselie.

— De fapt, îi explică ea, ar fi trebuit să le luăm de multă vreme de-aici. La începutul instalării noastre în poiană, animalele veneau să bea din acest loc. Dar le-am deranjat. Nu mai vin de mult timp. Capcana a rămas. Ne-am obişnuit atât de mult cu ea încât o evităm fără să ne mai gândim.

— Ar trebui totuşi să puneţi o tăbliţă ca să preveniţi vizitatorii, o sfătui el.

Ea izbucni în râs.

— Ar fi hazliu dacă un japonez ar trece pe-aici şi s-ar prinde în cursă! zise ea. Nu crezi?

— Ba da. Foarte hazliu, răspunse el.

Ea se încruntă.

— Ce-ai? Pari prost dispus!

— S-ar părea că uiţi că n-am venit aici să facem plimbări pe malul râurilor, mormăi el.

Faţa fetei se întunecă. Asta nu-i fu de ajuns sergentului.

Adăugă cu o voce din ce în ce mai arţăgoasă:

— Trăiţi în mijlocul unui furnicar! Să ştii că furnicile galbene înţeapă al naibii de tot!

— Ce vrei să fac? îi zise ea. Nu e vina mea că au venit pe insulă! Nu noi le-am spus să vină!

— Nu, răspunse Colbert, calmat de mânia subită a fetei.

Am zis doar că trăiţi liniştiţi, de parcă n-aţi fi în pericol. Dar te asigur că sunteţi în pericol şi...

Ea dădu din umeri.

— Spui numai prostii! Mai bine vorbim de altceva. Ca să nu ne certăm.

Luă două păsări pe care le ascunsese în frunziş şi i le întinse.

— Ia asta. Nu le lăsa să scape!

— Dar sunt moarte!

— Da. Dar cu tine nu se ştie niciodată! zise ea izbucnind în râs.

— Aşa, zise el prefăcându-se ofensat. Sunt atât de idiot încât la mine chiar şi o pasăre moartă ar putea să-şi ia zborul!

Ea se prăpădea de râs intrând curajoasă în apa râului.

— Dacă vrei, poţi veni cu mine. Trebuie să adun ouă de pe celălalt mal, strigă ea. Poate ţi-e frică să te uzi!

El dădu din umeri şi pomi după ea. În mod ciudat, se gândi la ce spusese fata la câteva minute după ce-i întâmpinase: *Vocile se aud până departe în junglă...*

Aici fata vorbea tare şi râdea fără nici o reţinere. Era chiar atât de sigură că japonezii nu puteau s-o audă?

„Oamenii ăştia sunt complet nebuni, îşi zise el intrând în apă până la brâu. Nu trăiesc în mijlocul unui furnicar, ci pe un vulcan!”

CAPITOLUL 6

— Ba da, am făcut câteva descoperiri interesante în cursul plimbării mele cu mititica! mormăi Colbert. Mai întâi, are un simţ al umorului de-a dreptul remarcabil. Pe urmă, la vreo sută de metri de-aici am găsit o capcană veche. Era gata să calc în ea şi asta a făcut-o să râdă. Ai putea să te duci şi tu să încerci să te descurci mai bine decât mine.

— Asta e tot? întrebă Richard Cotten.

Sergentul se gândi.

— Are ţâţe mişto, zise el în cele din urmă. O chestie cu atât mai periculoasă cu cât are aerul că nu ştie asta. Pun asta pe seama faptului că încă nimeni nu i-a spus-o!

— Foarte interesant, zise cu răceală ofiţerul. Poate că ar trebui să considerăm asta dovada faptului că nici un japonez nu a venit vreodată pe-aici.

— Vorbeşti prostii, zise Colbert sarcastic. Dacă un japonez ar fi văzut-o, i le-ar fi tăiat şi le-ar fi mâncat în loc de bacon!

— Vorbeaţi de bacon? zise Elisabeth Colby intrând în colibă.

— Ăăăă... da! răspunse sergentul simţind că i se înroşeşte fruntea. I

— Din păcate, asta ne lipseşte cel mai mult la breakfast.

Dar veţi avea ouă!

— Ba chiar din belşug! interveni plantatorul intrând şi el.

Păsările ouă într-o nebunie. Chiar şi cele care nu sunt hrănite special pentru asta!

— Plânge-te! Fără ele, am fi murit de foame!

— Unde ai ascuns dinamita? întrebă brusc Richard Cotten.

Englezul şi soţia lui îl priviră cu o umbră de reproş.

— Oh! într-o grotă nu departe de-aici, răspunse William Colby trecând peste surpriza provocată de bruscheţea întrebării. De... De ce?

— S-ar putea să avem nevoie de ea, zise australianul.

Văzând faţa crispată a englezoaicei, locotenentul încercă să se scuze.

— Da.... n-am venit aici doar ca să distrugem ouă, nu trebuie să uitaţi asta...

— *Yes, of course!* zise ea.

Femeia aruncă o privire bărbatului ei, apoi se scuză:

— Vă las...

— Da. Vorbim mai târziu, *darling,* zise el.

După ce plecă, se uită la locotenent câteva clipe, apoi zise cu o voce calmă:

— Pare liniştită. În realitate, e îngrozitor de nervoasă şi nu se poate controla decât datorită unui efort constant de voinţă.

De fapt, pentru ea am cerut să fim repatriaţi în Noumea, sau mai curând să fim expatriaţi din Emirau. Dacă aş fi fost doar eu şi Joy, cu siguranţă că am fi

rămas aici până la capăt, măcar pentru a asista la debarcare.

Oftă şi dădu din cap.

— Probabil că ar fi un spectacol extraordinar!

— Cred şi eu! zise Stuart Colbert. Vezi mii de tipi care se reped pe o plajă şi câteva zeci care se mai ridică de jos după ce japonezii au plecat! Jur că merită deplasarea!

William Colby păli uşor.

— Bineînţeles, e o înfruntare dură. Nu asta voiam să spun..., murmură el. Am...

— Scuză-mă, îl întrerupse Richard Cotten, aş vrea să-ţi pun o întrebare.

— Da? zise plantatorul.

Ofiţerul îl privi drept în ochi.

— Nu te-ai gândit niciodată că japonezii ştiu de prezenţa voastră pe insulă şi că v-au lăsat în pace doar pentru că într-o zi asta ar putea să le servească interesele?

Plantatorul tresări.

— Niciodată! exclamă el. Cum v-aţi putut gândi la un asemenea lucru?

Locotenentul nu răspunse. William Colby se uită pe rând de câteva ori la cei doi australieni, apoi întrebă brusc:

— De ce mă întrebaţi asta? În ce mod ar putea să le servească interesele prezenţa mea aici?

— Într-un mod foarte simplu, răspunse Colbert. Punând mâna pe toată familia în ziua când flota americană ar apărea la orizont ca să debarce pe Emirau. Legănându-vă goi şi în plin soare în cel mai bun loc de pe plajă şi zicând politicos puşcaşilor marini: „Haide! Trageţi, domnilor americani. Primii morţi vor fi nişte englezi!”

— S-a mai întâmplat, zise Richard Cotten. Nu e o invenţie.

— Şi puşcaşii marini ce-au făcut? întrebă plantatorul cu o voce înăbuşită.

— Au tras, evident, replică Colbert. Crezi că s-ar fi întors în Massachusetts scuzându-se pentru deranj?

Rânji trist.

— Totuşi, tipii înşiraţi pe plajă erau americani, aviatori şi puşcaşi marini făcuţi prizonieri în zonă şi care fuseseră adunaţi la un loc înadins ca să servească drept baraj. Înainte de a doborî primul japonez, puşcaşii marini au fost nevoiţi să-şi împuşte camarazii.

— *My God*! murmură William Colby alb la faţă ca varul.

Richard Cotten schiţă un zâmbet.

— Japonezii sunt luptători care nu ştiu ce e mila, domnule Colby. De aceea repet întrebarea. Eşti sigur că nu ştiu de prezenţa voastră pe insulă?

Plantatorul făcu un gest de neputinţă.

— În urmă cu o clipă aş fi putut să jur pe capul fiicei mele. Aş fi gata să jur şi-acum. Dar... cum aş putea să fiu sigur? Absolut sigur, vreau să spun... Nu e cu putinţă...

— Nu, nu e cu putinţă, zise ofiţerul. Şi ca să-ţi spun ce gândesc, află că mie mi se pare complet imposibil...

— Şi mie la fel, zise Colbert pentru simpla plăcere de a spune ceva.

— Atunci... ce propuneţi? întrebă plantatorul cu jumătate de glas.

— Încă nu ştiu, răspunse Richard Cotten. Dacă aş fi sigur că nu-ţi interceptează mesajele radio, aş cere să fie imediat trimis submarinul ca să vă ia fără

întârziere. Dar dacă interceptează mesajele, n-ar folosi la nimic să-i alarmăm inutil.

— Credeţi că fac şi asta...

— Nu ştiu. După cum spuneai, nu poţi fi sigur. Trebuie să ţii cont de posibilitatea asta. În orice caz, nu au cum să ştie de întâlnirea fixată peste zece zile de la sosirea noastră, pentru că e un lucru care a fost stabilit de mine cu comandantul submarinului. Aveţi această ocazie de a pleca, chiar dacă pentru asta va trebui să le dejucăm supravegherea.

William Colby scutură din cap.

— Refuz să plec fără voi, dacă asta vrei să spui, zise el.

— Ce! se miră Colbert.

— Natural, sunt de acord să plece soţia şi fiica mea. Dar eu vreau să rămân până la capăt şi...

— Bine, bine, răspunse Richard Cotten. Rămâi dacă asta vrei. În privinţa asta va trebui să te descurci cu nevasta. De altfel, din fericire, lucrurile nu sunt încă rezolvate. În rest, adică radarul...

— Doar nu veţi renunţa! exclamă el.

— Nu, stai liniştit, zise australianul. Deşi s-ar putea ca un raid aerian susţinut să fie destul ca să-l distrugă.

— Un raid aerian nu e posibil! zise Colby. Puteţi fi siguri că s-au făcut studii în această privinţă. Mai întâi că aerodromurile cele mai apropiate sunt destul de departe. Şi pe urmă, falezele prezintă dificultăţi tehnice care ar constrânge aparatele să bombardeze perpendicular, în fine, bateriile japoneze au fost plasate în aşa fel încât să împiedice acest gen de manevră, doar dacă nu cumva se acceptă pierderile enorme. De aceea, ţinând cont de toate aceste

elemente, s-a optat pentru propunerea mea de distrugere a staţiei-radar prin interior.

Colbert rânji cu amărăciune.

— Totdeauna soluţia facilă, evident! Pielea celorlalţi costă mai puţin decât zece grămezi de fiare în formă de avioane!

— Unde ai ascuns dinamita? întrebă Richard Cotten.

— Într-o grotă, în apropierea fostei locuinţe, răspunse plantatorul.

— Ai mai fost acolo de atunci?

— Nu. Mai întâi pentru că nu aveam nici un motiv. Iar casa e ocupată de colonelul Imashu. Deşi grota se află la o distanţă bună, am evitat totdeauna să mă plimb prin apropierea ei.

— Asta înseamnă că, deşi e posibil ca japonezii să nu te fi scăpat din ochi de la sosirea lor, nu ştiu de grotă pentru că nu te-ai dus niciodată acolo?

— Fără nici o îndoială, răspunse plantatorul.

— Doar dacă nu cumva au descoperit-o singuri, zise Colbert.

Englezul îi aruncă o privire încruntată.

— Exclud total această ipoteză! zise el tăios. Ascunzătoarea a fost concepută astfel încât să reziste unor eventuale căutări.

— Niciodată nu trebuie să excluzi nimic total, replică ofiţerul. E mai bine să ai mereu o îndoială şi să iei măsurile de precauţie care se impun. Asta ar putea evita o lovitură dură.

Dat în curând ne vom convinge. Ne vom deplasa la această grotă.

— Vreţi deci să folosiţi dinamita mea, nu explozibilul pe care l-aţi adus? zise mirat William Colby.

— Le vom folosi pe toate, răspunse australianul. Dar nu în acelaşi loc şi nici pentru acelaşi lucru... Ai o cărare care duce la grotă?

— Nu-i necesar. E destul să mergem pe marginea râului.

Râul formează o cascadă la cinci sute de metri de casa mea.

Grota se află în acel loc, ascunsă complet de căderea de apă.

— Bine, zise ofiţerul. Să mergem!

Plantatorul tresări.

— Acum! în plină zi!

— Japonezii văd şi noaptea, zise Richard Cotten dând din umeri. Dacă ştiu de voi, atunci vă supraveghează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, indiferent că e zi sau noapte.

Dacă însă nu cunosc prezenţa voastră, ei bine, vom face în aşa fel încât să nu afle de ea, fiind foarte prudenţi. Asta e tot.

— *All right*, zise Colby. Să mergem!

— Plecaţi? întrebă soţia plantatorului văzându-i ieşind din colibă.

— Da, ne... ne ducem să facem un tur de recunoaştere, răspunse soţul ei. Peste câteva ore suntem înapoi.

Joy veni în fugă.

— Merg şi eu cu voi! zise ea.

— Ăăă... nu, răspunse tatăl după ce-l consultă pe locotenent din priviri. Te-aş ruga să nu mergi cu noi de data asta. Ne-am deplasa mai repede dacă n-ai fi cu noi.

— Dar merg la fel de repede ca tine! protestă ea.

— Da, când merg încet, răspunse el agasat.

Fata se uită mirată de acel ton neobişnuit la el, apoi îi întoarse spatele supărată. Soţia plantatorului, ghicind că cei trei bărbaţi vor face ceva periculos, păstra o tăcere plină de nelinişte.

— Poate că vom întârzia puţin la masă, îi zise el.

— *All right*, vă vom aştepta, îi răspunse ea.

El dădu din cap şi se întoarse spre cei doi australieni care aşteptau în spatele lui.

— Mergem?

Toţi trei se îndreptară spre râu, urmăriţi de privirile celor două femei.

— Tare aş vrea să ştiu unde se duc, de nu pot să merg şi eu cu ei! zise fata furioasă.

— Nu este vorba de unde se duc, ci de ceea ce vor face, asta e important, murmură mama ei.

Capitolul 7

— Nu ştiu ce puneţi la cale, mormăi plantatorul. Dinamita e acolo, în spatele cascadei!

Întinse mâna spre căderea de apă care, fără a fi de mare amploare, părea suficientă ca să doboare orice om care s-ar fi aventurat sub ea.

— Există un pasaj secret, evident, explică el. Veniţi să vi-l arăt.

Ieşi din albia râului şi înaintă în junglă. Prezenţa stâncilor făcea ca în acel loc vegetaţia să fie mai rară în ciuda umidităţii mai mari. Cei trei bărbaţi înaintară astfel fără greutate. După câţiva zeci de metri, englezul întinse mâna şi le arătă o casă vizibilă printr-un loc cu vegetaţie foarte rară.

— Bungaloul meu, zise el.

Era o construcţie mare, din lemn, în stil colonial. O peluză, pe care japonezii continuaseră s-o întreţină,

se întindea pe câteva sute de metri, până la plajă. În partea din spate, cocotierii şi smochinii formau o livadă exotică până la limita junglei. Râul şerpuia printre ei, potolit după cascadă de un baraj de pietre care forma un iaz mare cu apă limpede, înainte de mare. Toate astea ar fi avut un aspect paradisiac dacă în acel loc n-ar fi mişunat japonezi înarmaţi.

— Deci aici şi-a instalat colonelul Imashu punctul de comandă, zise Richard Cotten.

— Unde ar fi putut sta mai confortabil? replică plantatorul cu amărăciune.

Făcu un efort să-şi ia ochii de la fosta lui casă.

— Pasajul care duce la grotă e aici, zise el întinzând mâna.

Australienii se uitară la stânca pe care le-o arăta. Plantatorul râse scurt.

— Priviţi!

Se opinti în stânca aceea care, după mărimea ei, probabil că avea o greutate de aproape o şută de kilograme. Venele frunţii deveniră mai vizibile, dar stânca se mişcă şi dădu la iveală o gaură destul de mare pentru a permite să treacă un om.

— Iată, zise el, ştergându-şi fruntea de sudoare. Puteţi trece.

Nu vă fie teamă. Gura de acces e cu atât mai solidă cu cât nu e naturală. Eu am făcut-o din interiorul grotei ca să pot avea o ieşire de urgenţă. Şi poate să folosească şi ca intrare când nu vrei să te uzi.

La un semn al englezului, Richard Cotten intră în gaură.

Pe o distanţă de câţiva metri, locotenentul fu nevoit să înainteze în patru labe, apoi ajunse într-o sală naturală înaltă de trei metri şi suficient de largă şi de adâncă ca să adăpostească un camion.

Apa şiroia pe pereţi prin zeci de fisuri şi un pârâiaş reuşise să-şi sape albia în sol. Dispărea la celălalt capăt printr-o deschizătură destul de largă care ducea la intrarea principală a grotei. Tot pe acolo venea o lumină de acvariu, verde-albăstruie, dar suficientă ca să se poată vedea lăzile cu dinamită aşezate pe scânduri, acestea fiind supraînălţate ca să se evite umezeala.

— Iată! zise plantatorul ajungând lângă ofiţer. Aici sunt cele cinci sute de kilograme. Puteţi verifica.

— Eşti sigur că n-ai ascuns aici şi câteva sticle de William Lawson? întrebă Colbert făcându-şi şi el apariţia alături de ei.

— Din păcate, nu, îl asigură William Colby.

Apoi întrebă pe un ton grav:

— Ce vreţi să faceţi cu dinamita?

Sergentul se uită şi el la ofiţer, aşteptând un răspuns despre care nu ştia nimic... Rânjea în sinea lui, sigur că locotenentul nu ştia deloc cum să abordeze problema. Cele cinci sute de kilograme de dinamită n-ar fi schimbat nimic... chiar dacă le-ai fi privit de aproape!

— Ai detonatoare cu întârziere? întrebă Richard Cotten.

— *Of course!* răspunse plantatorul arătând spre o ladă mai mică decât celelalte.

— Cu ceasornic?

— Nu. N-am decât fitile Pickford.

— Am adus eu, zise Colbert.

Nu se putea abţine să nu-şi zică că toate aceste întrebări însemnau vorbe care nu spuneau nimic. „Ce naiba urmăreşte?” se întrebă el. Se uită la ofiţer care se apropia acum de spărtura care ducea la cataractă. Întrebă rânjind:

E ora duşului?

Richard Cotten nu răspunse. Pas cu pas, ofiţerul urcă între pereţii stâncoşi, din ce în ce mai în guşti. În cele din urmă, fu nevoit să înainteze stând într-o parte, fanta nepermiţând unui om cu o corpolenţă normală să meargă drept. Pe ultimii metri se frecă puternic de asperităţile stâncii zgâriindu-şi uşor spatele prin cămaşă.

O puzderie de picături mici şi călduţe îl anunţă că se apropie de deschizătură. Cu mult înainte de a ajunge la ea, ofiţerul fu udat din cap până în picioare. Merse totuşi mai departe şi ajunse pe o platformă îngustă. Apa cădea chiar în faţa lui cu o forţă redutabilă, destul ca să ia cu ea un om care nu s-ar fi agăţat solid cu ambele mâini.

Dar nu aveai de ce te agăţa, peretele stâncos părea neted, de parcă apa l-ar fi măcinat de-a lungul anilor.

În spatele lui, în ciuda zgomotului asurzitor al apei, îl auzi pe plantator strigând:

— Ai grijă! Ai putea fi văzut de japonezi!

În ciuda torentului de picături pulverizate care îl orbeau, deschise ochii mari şi încercă să vadă ce era dincolo de perdeaua de apă. Dar apa care cădea la treizeci de centimetri în faţa lui masca total peisajul.

Se întoarse. Când ajunse la intrarea faliei, îl zări pe englez care venise după el şi în spatele lui pe Colbert,care se uita la el cu o privire ciudată. După câteva clipe erau din nou cu toţii în grotă.

— A fost bună apa? întrebă sergentul.

Richard Cotten se scutură, apoi zise:

— Cred că te-ai chinuit rău de tot să transporţi aceste lăzi cu dinamită pe un astfel de drum...

— M-aş fi chinuit dacă aş fi adus lăzile pe-aici, replică plantatorul. Dar, bineînţeles, n-am făcut-o! De altfel falia ar fi fost mult prea îngustă!

Se uită o fracţiune de secundă la ofiţer, apoi arătă cu degetul spre gaura pe care intraseră.

— Am intrat în grotă cu un târnăcop şi o lopată şi am făcut această gaură. Apoi, bineînţeles, am coborât lăzile prin gaură.

Ce-ţi închipuiai?

— Nimic, răspunse Richard Cotten. Vreau doar să-mi dau seama, atâta tot.

Englezul se uită fix în ochii lui, dar ofiţerul se aplecă spre lăzi.

— N-au prins prea multă umezeală, remarcă el.

— Dinamita nu ia umezeală, replică William Colby cu o voce plină de răceală.

— Mă refeream la lăzi. Lemnul prinde umiditate.

Se ridică şi zise uitându-se la plantator.

— E complet uscat. Ai putea să juri că abia le-ai pus pe aceste scânduri. Deşi ele sunt aici de cel puţin doi ani!

— Chiar ceva mai mult! Le-am transportat aici cu câteva săptămâni înainte de sosirea japonezilor. În aprilie 1942.

— Şi acum suntem în mai 1944! zise australianul.

Stuart Colbert se dădu brusc doi paşi înapoi, ca şi cum cei doi bărbaţi din faţa lui s-ar fi înfruntat într-un duel neaşteptat care poate că mocnea de câteva minute, dar care pe el îl lua total prin surprindere.

Se uită mai întâi la ofiţer care atacase primul. Se întrebă ce urmărea. Apoi se uită la lăzi. Într-adevăr, ar fi trebuit să arate altfel după o şedere de douăzeci şi cinci de luni în acea grotă.

Se uită din nou la plantator. Mingea era în terenul lui. Urma replica lui.

— Ne aflăm în mai 1945, se limită el să repete.

„Slăbuţ”, îşi zise sergentul. Apoi întoarse capul spre Richard Cotten să vadă ce va zice.

Ofiţerul strânse din buze şi păstră tăcerea. Atacul veni brusc din partea plantatorului, care zise pe nepregătite:

— Haide, spune ce ai de spus şi să terminăm! Nu-mi plac subînţelesurile. Când e vorba de un buboi, prefer să-l sparg imediat!

Ofiţerul nici nu clipi. Nici el nu era un om care să accepte multă vreme eschivele.

— *All right*, zise el cu asprime. Pentru că vrei asta, îţi voi spune ce cred încă de la sosirea mea pe insulă şi ceea ce confirmă aceste lăzi. Japonezii cunosc prezenţa noastră aici. Nu numai că o cunosc, dar şi voi ştiţi asta. De fapt, aşa-zisa voastră libertate e doar un prizonierat condiţionat.

Stuart Colbert se uită la plantator. Glonţul se transformase în ghiulea de tun. Plantatorul se făcuse alb la faţă. Dar rezista.

— Mă acuzi că am trădat! zise el răstit.

Australianul schiţă o strâmbătură. Cuvintele, mai ales astea, nu aveau un sens foarte precis. Trebuia să le iei la bani mărunţi şi să te pui de acord în profunzime asupra sensului lor într-o situaţie determinată. Numai atunci îţi puteai permite să le foloseşti, să le arunci în faţa altuia cu furie. El însă voia să-şi păstreze sângele-rece, pentru că dorea să cunoască foarte exact jocul care se juca acolo.

— Nu acuz pe nimeni şi n-am spus că ai trădat, răspunse locotenentul. Am zis şi repet că, după părerea mea, japonezii cunosc prezenţa voastră pe

insula Emirau şi, în consecinţă, vă controlează activitatea. De aici rezultă că, într-un fel sau altul şi în interiorul limitelor insulei, sunteţi prizonierii lor.

Englezul se îmbujoră uşor la faţă. Vocea lui deveni mai puţin sigură.

— Eu nu văd ce te determină să faci aceste afirmaţii, care sunt nişte insulte, zise el dând uşor capul pe spate. În alt loc şi în alte împrejurări ţi-aş fi cerut imediat satisfacţie. Din păcate, aici e cu neputinţă. Totuşi, vei înţelege că nu mai pot continua cu voi acţiunea pentru care aţi venit. V-aş fi recunoscător să vă îmbarcaţi singuri la bordul submarinului. Eu, soţia şi fiica mea vom rămâne aici!

Respiră adânc şi adăugă:

— Natural, voi relua contactul cu Noumea şi voi cere comandamentului să-mi trimită o altă echipă care să fie, sper, mult mai serioasă!

Sergentul aproape că uitase să mai respire, uluit de această evoluţie. Se uită curios la locotenent aşteptându-i replica.

— E pur şi simplu o punere pe liber? întrebă acesta.

— Într-adevăr! răspunse William Colby. Luaţi-o cum vreţi!

— N-o iau în nici un fel. O resping, zise cu calm Richard Cotten.

— Ce înseamnă asta? zise englezul privindu-l cu un aer furios.

— Că venind aici, în mod legal trimis de comandamentul căruia te-ai adresat, am devenit şeful grupului de comando.

Acesta a format din sergent şi din mine însumi. Dumneata eşti un civil. Deci n-ai nici un amestec în treaba asta. Totuşi, în calitate de comandant militar,

pot să decretez stare de asediu şi să te arestez dacă n-o respecţi!

Spusese toate astea cu o seriozitate imperturbabilă, ceea ce nu-l împiedică însă pe Colbert să izbucnească în râs. Plantatorul nu se amuză însă.

— S-ar părea că-ţi pierzi minţile! zise el tăios. Glumele astea ridicole sunt o dovadă în plus..

— Nu glumesc, zise calm Richard Cotten. Dovadă e faptul că pot să te las legat fedeleş în această grotă sau oriunde în junglă până când voi termina cu povestea asta.

— Ai face asta?! exclamă englezul înroşindu-se la faţă de furie.

— Ba bine că nu! răspunse locotenentul. Astfel aş avea cel puţin o certitudine.

— Care? zise William Colby cu semeţie.

— Aceea de a mă putea plimba pe aici fără să mă întreb dacă trebuie să mă feresc numai de ce vine din faţă sau şi de ce am în spate. Ia asta cum vrei!

— O iau ca pe o jignire! mormăi plantatorul venind spre ofiţer cu pumnii strânşi.

Colbert îşi scoase imediat pistolul din toc şi îl îndreptă spre pieptul englezului.

— Atenţie! îl preveni el. Eu nu înţeleg nimic, dar mă distrez şi trag. Aşa că, nu te prosti, *gentleman*. Te-ar costa prea scump!

William Colby îi aruncă o privire furioasă pe care sergentul o întâmpină dând din umeri,

— Oricum, te-ar face praf, oricât de solid îţi închipui că eşti. Aşa că... Asta ne face să câştigăm timp, atâta tot!

Apoi îl întrebă pe locotenent:

— Îl leg?

Richard Cotten se uită la englez cu un aer gânditor. Acesta făcu un efort aproape supraomenesc ca să se stăpânească. Apoi, cu o voce pe care reuşi s-o facă să pară aproape normală, zise:

— *All right!* Credeţi ce vreţi şi faceţi cu mine ce vă trece prin minte. Dar ce o să se întâmple cu soţia şi cu fiica mea?

— Tocmai la ele mă gândesc, răspunse australianul. Îşi muşcă uşor buza de jos şi adăugă:

— Ştiu foarte bine că ceea ce ai făcut, *indiferent ce-ai făcut*, ai făcut gândindu-te la ele. Pot să te asigur că nici eu nu voi face nimic care să le pună viaţa în pericol. Cel puţin atâta vreme cât voi avea puterea...

William Colby, la care se uita cu atenţie, stătea nemişcat.

— În acest sens, continui să mă întreb de ce n-au plecat cu submarinul care ne-a adus pe noi...

— Ţi-am spus deja că au refuzat! răspunse englezul pe un ton violent.

— Cred că aş fi trecut peste refuzul lor, replică ofiţerul. *Cu excepţia cazului în care aş fi fost împiedicat de japonezi...*

William Colby nici măcar nu clipi preţ de un minut. Apoi, când australienii nu se mai aşteptau, faţa lui se transformă brusc.

— Bine! Aţi câştigat. O să vă spun totul... murmură el deodată lăsându-se să cadă pe o ladă cu dinamită, de parcă picioarele ar fi refuzat brusc să-l mai susţină.

„în sfârşit!” îşi zise Richard Cotten suspinând uşurat.

CAPITOLUL 8

Plantatorul îşi ascunse faţa în mâini şi rămase aşa câteva momente. Când ridică capul, îşi recăpătase calmul. Numai buzele decolorate indicau emoţia violentă de care era stăpânit.

— Aţi ghicit totul, murmură el. Japonezii au descoperit prezenţa mea cu multe luni în urmă. De fapt, ne-au ţinut prizonieri mai bine de un an..

— Anul în care nu ai mai emis, zise Richard Cotten.

— Da. Am spus că aparatul era în pană. Nu era. În realitate...

— Să trecem peste asta, zise australianul. Îmi pot închipui ce s-a întâmplat în acest an. Japonezii au exercitat asupra voastră o presiune permanentă. Te-au ameninţat că le vor supune pe soţia şi pe fiica dumitale la cele mai rele încercări dacă nu cedezi.

— Da..., şopti William Colby

— Natural, ai cedat. Dar la ce?

Şi pentru că plantatorul tăcea copleşit, australianul încercă să ghicească.

— Japonezii voiau mai mulţi ostatici ca să se folosească de ei ca scuturi vii?

— Nu, murmură englezul scuturând din cap. *Mai rău decât atât...*

Ridică capul şi se uită cu o privire tulbure spre Richard Cotten.

— Staţia-radar e o înşelătorie. Doar ziduri şi carcase exterioare, atât. Ideea colonelului Imashu era că, după ce aţi fi distrus-o, americanii ar fi venit cu navele lor fără nici o teamă în ziua debarcării. Şi atunci s-ar fi întâmplat un dezastru.

— De ce? întrebă ofiţerul cu o voce aspră.

— Pentru că, dacă nu e radar, sunt în schimb tunuri care acoperă cu tirul lor singurul canal posibil pentru

a ajunge la coastă. Nici o navă nu va putea să-l treacă.

Stuart Colbert dădu din umeri.

— Înainte de a da ordin navelor şi şlepurilor de debarcare să înainteze în bătaia tunurilor, americanii bombardează bateriile japoneze până când nu mai rămâne nici una. Aceste tunuri vor fi şi ele distruse ca şi celelalte!

— Păi tocmai asta e! zise William Colby. De ce-ar bombarda americanii o zonă *deja distrusă* şi, în plus, o zonă care nu ar avea tunuri?

— Mda! zise Richard Cotten. Înţeleg. Bombardează tot, numai aici nu, pentru că aici nu sunt tunuri. În realitate, sunt.

Dar stau amuţite pe toată perioada înfruntării pregătitoare. Când navele de debarcare se apropie, atunci încep să tragă şi le scufundă. Nu e o idee rea. Ar fi putut să reuşească. Ba chiar nu văd de ce a fost necesară povestea asta cu radarul!

— Ba da! zise englezul. Construcţiile nu puteau să treacă neobservate. Trebuiau justificate. Zona asta ar fi fost potrivită, pentru un radar. Au conceput deci planul nu numai ca să lanseze o idee, ci şi ca să-l facă să fie distrus. După care, ruinele clădirilor n-ar mai fi putut să-i îngrijoreze pe observatorii americani. Dar în ruine, rămâneau tunurile, intacte; natural!

— Japonezul ăsta nu e prost deloc! zise Colbert.

Apoi conchise dând din umeri:

— Bun! Aruncăm în aer tunurile în loc de radar. Pentru noi tot aia e, nu?

— Da, răspunse Richard Cotten.

Îşi îndreptă privirea spre plantator şi zise:

— Fireşte, ştiu că ne aflam aici, nu-i aşa?

— Da..., răspunse plantatorul cu jumătate de glas.

Urmă o tăcere apăsătoare care dură câteva minute.

— Ca să vezi! zise în cele din urmă sergentul. Uitasem de asta. Asta o să ne complice treaba...

— Da. O va complica, zise Richard Cotten.

Englezul îşi ascunse din nou faţa în mâini.

— Acum eşti hotărât să acţionezi alături de noi? întrebă australianul uitându-se în ceafa lui.

William Colby dădu uşor din umeri fără să ridice capul.

— Aş putea să fac altfel? mormăi el.

Se uită brusc la ofiţer.

— Vreau să le salvezi pe soţia şi pe fiica mea! zise el.

— Da, răspunse pe un ton grav australianul. Dar nu trebuie să uiţi că dacă marja noastră de siguranţă e mică, cea pe care ţi-o lasă japonezii e nulă. Oricum vei fi executat. Ştii asta foarte bine. Şi mai ştii la fel de bine că, acceptându-le jocul, nu făceai decât să prelungeşti viaţa lor şi a ta.

Apoi adăugă fără să aştepte răspunsul:

— Nu-ţi fac nici un reproş. Această păsuire ne permite nouă să reluăm problema. Indiferent cât de slabe sunt şansele de reuşită, noi suntem singura posibilitate de a vă permite să ajungeţi puţin mai departe. Cred că înţelegi...

— Da, murmură William Colby.

— *All right!.* Să acţionăm atunci împreună. Restul nu mai are nici o importanţă. Important e rezultatul.

Se adresă lui Colbert care rămăsese cu pistolul în mână:

— Poţi să-l ascunzi.

— Da, da! zise sergentul. Bineînţeles.

— Cu atât mai mult cu cât petardele şi dinamita vor fi pe planul doi de data asta. Vom reuşi folosindu-ne mai mult de cap decât de arme.

— De cap? zise Colbert ducând un deget la frunte.

— Da, răspunse ofiţerul. De cap, exact.

Se uită la englez.

— Nu mi-ai răspuns. Vrei să joci sincer de partea noastră?

— Da, şopti plariţatorul.

Australienii aveau impresia că îmbătrânise cu zece ani.

— Ce vreţi să fac? întrebă el.

— Mai întâi să vedem clar situaţia în care ne aflăm, răspunse Richard Cotten. Japonezii cunosc faptul că ne aflăm pe insulă. Ştiu că vrem să aruncăm în aer aşa-zisa staţie-radar.

Ba chiar vor asta. Deci, nu vor pune în calea noastră obstacole de netrecut.

— Evident.

— Am avut totuşi impresia că nu-i aşa!

Colby scutură din cap.

— Ca să nu aveţi vreo bănuială, lucrurile nu trebuiau să arate prea simplu. Se bazează pe priceperea voastră. Colonelul Imashu consideră că veţi găsi o soluţie.

— Foarte amabil din partea lui! zise ironic ofiţerul.

— Am fi găsit-o! Asta e sigur! declară cu fermitate Colbert.

— Am fi putut după aceea să plecăm? întrebă Richard Cotten.

Plantatorul scutură din cap.

— Înţeleg, zise australianul. După ce ne terminam treaba, ar fi pus mâna pe noi!

— Da, zise plantatorul.

— Şi cu voi ce s-ar fi întâmplat?

Englezul dădu din umeri copleşit.

— Colonelul Imashu m-a asigurat că nu se va atinge de noi. Nu aveam altă soluţie decât să cred în cuvântul lui.

— Cuvântul lui! exclamă Colbert rânjind.

Apoi îşi puse degetul la tâmplă, îl răsuci în loc şi-i zise ofiţerului:

— Tipul ăsta e nebun sau ne consideră nişte tălâmbi? zise el.

Plantatorul fii cuprins de o mânie bruscă.

— Voi ce-aţi fi făcut în locul meu? Ştiţi cum mă ameninţa?

Zicea că-şi va pune oamenii să le violeze pe soţia şi pe fiica mea!

— Mda! zise Colbert fără să se tulbure. Ameninţarea clasică. Ai înghiţit nada. Poate că ar fi trebuit să ştii că porcii galbeni sunt atât de dezgustaţi de carnea albă încât nici măcar nu li se scoală în faţa unor roşcate frumoase în pielea goală!

— Destul! se răsti Richard Cotten. Acum trebuie să vedem ce vom face.

Englezul inspiră adânc apoi întrebă:

— Ce vreţi să fac?

— Te vei duce să vorbeşti cu colonelul Imashu, zise Richard

Cotten.

— Eşti nebun! Ce vrei să-i spun?

— Că renunţ la aruncarea în aer a staţiei-radar. Şpune-i că obstacolele mi se par de netrecut, misiunea mea fiind imposibil de realizat, cer submarinului să vină imediat să ne ia, şi că, natural, te iau şi pe tine cu întreaga familie.

— Eşti nebun! Nu va permite asta! îngăimă William Colby.

— Da. Dar vrea neapărat ca falsa lui staţie-radar să sară în aer. Sfatuieşte-l să ne simplifice munca... făcând el însuşi să explodeze minele pe care le-a pus în faţă. Din moment ce o maimuţă a provocat explozia uneia dintre ele, va fi destul să trimită un grup de maimuţe ca să le facă pe toate să explodeze.

— Păi, are destule maimuţe! zise rânjind Colbert.

— Unde ne va duce asta? întrebă englezul.

— Ne va considera nişte idioţi... murmură Colbert printre dinţi.

— Sunt toate şansele, admise Richard Cotten. Dacă vede că nu intrăm în combinaţia lui şi că falsele dificultăţi puse în drumul nostru ne depăşesc, atunci va crede că nu prea suntem competenţi. La această impresie îşi va aduce contribuţia şi dispreţul pe care toţi japonezii îl au faţă de albi; ne va considera nişte nulităţi şi se vor teme mai puţin de noi. Ăsta ar fi deja un rezultat pozitiv.

— Credeţi că, pentru a vă „ajuta”, va merge până acolo încât să vă întindă un covor roşu la picioare până la tunuri? zise ironic englezul.

— Poate că nu, răspunse locotenentul. Dar poate că va merge mai departe decât îţi închipui în acest sens. Oricum, deocamdată nu văd altă soluţie pentru problema noastră. Pentru că inamicul ne supraveghează, trebuie să distragem atenţia inamicului.

— *All right*, zise William Colby. N-am de ales, nu? Când vreţi să mă duc?

— Aţi stabilit nişte contacte deosebite?

— Nu...

— Atunci nu văd de ce nu te-ai duce acum. Ca să nu stârnim vreo bănuială eventualilor observatori, vom ieşi din grotă şi ne vom întoarce la tabără. Pe drum, sub un pretext oarecare, vei lua hotărârea să te întorci şi te vei duce direct la colonelul japonez. După care, te vei întoarce cu adevărat în tabără şi ne vei spune ce-a zis.

— Şi dacă nu mă mai întorc? zise William Colby cu o voce înfundată.

Ofiţerul crezu că plantatorului îi era teamă pentru el.

— Te vei întoarce! răspunse cu un uşor accent de iritare.

De ce să nu te întorci?

— Totuşi! Dacă nu mă mai întorc, îmi promiteţi că veţi avea grijă de ele ca şi cum ar fi soţia şi fiica voastră?

— Eu promit! zise Colbert râzând.

— *Of course,* răspunse Richard Cotten, dându-şi seama că înţelesese greşit. Nu-ţi fie teamă în privinţa lor.

Englezul dădu de câteva ori din cap, vrând parcă să se convingă că totul era bine.

— *Let's go!* zise el îndreptându-se. spre ieşire.

Richard Cotten îi arătă în trecere lăzile noi.

— Yes, zise englezul fără să mai aştepte întrebarea. Aţi ghicit. Chiar depozitasem dinamita aici şi am vorbit despre asta în mesajele mele. Japonezii au aflat deci. Căci îmi interceptează toate mesajele...

Se scutură de parcă ar fi vrut să se debaraseze de un talmeş-balmeş de incoerenţe.

— Pe scurt, au pus mâna pe ea. Dar mi-a fost teamă că ştiţi şi că veţi fi surprinşi de dispariţia ei. Am cerut deci să aducă înapoi lăzile. Asta au şi făcut!

Schiţă un zâmbet trist şi continuă.

— Nu le-am văzut. Nu m-am mai întors aici. Cu siguranţă că nici Imashu nu ştie că au fost aduse lăzi noi. Dacă ar afla, s-ar înfuria. Nu e idiot. E...

— Nu-i spune nimic, zise imediat locotenentul. Trebuie să creadă că am intrat până peste cap în capcana lui.

— O secundă, zise Colbert. Chiar e dinamită în lăzile astea?

— Da. Vrând să nu aveţi nici o bănuială, au fost nevoiţi să restituie dinamita. Ce pericol ar fi însemnat asta pentru ei? Din moment ce voiau să aruncaţi în aer staţia-radar... care nu există!

— Evident! zîse sergentul lovindu-se cu palma peste frunte.

Apoi zâmbi şi adăugă:

— Eu, dacă-aş putea, l-aş pune pe japonezul ăsta peste lăzi şi i-aş vârî fitilu'-n cur!

Păşi în urma plantatorului care ieşea din grotă, apoi îl ajută să pună la loc stânca ce masca gaura. Richard Cotten, care inspecta împrejurimile fără să aibă aerul că o face, întrebă cu jumătate de glas:

—Ştii unde se ascund japonezii care ne urmăresc?

— Nu. Nu i-am văzut niciodată. Dar ştiu că nu mă scapă din ochi, răspunse englezul pe acelaşi ton.

— Foarte vesel! bombăni Colbert. Acum n-am să mai pot nici să-mi scutur trandafiru' liniştit. Voi avea mereu impresia că cineva se holbează la mine.

Reveniră în albia râului şi merseră fără să vorbească preţ cam de două sute de metri. Apoi, brusc, plantatorul se lovi cu palma peste frunte şi zise:

— Am uitat ceva. Scuzaţi-mă. Mergeţi drept înainte. O să vă prind din urmă.

Le întoarse spatele şi se depărtă cu paşi mari şi corpul aplecat în faţă.

— Ca să vezi! zise Colbert uluit. Ai spus un pretext oarecare. Păi, ăsta chiar că a fost un pretext oarecare!

Dădu din cap şi merse mai departe.

— Din moment ce japonezii ne consideră nişte idioţi, nu există nici un motiv să nu fim destul de idioţi ca să acceptăm asta...

Şi pentru că Richard Cotten nu răspundea, sergentul bombăni printre dinţi:

— Oricum, povestea asta e idioată în draci! Apoi se gândi la cele două femei şi deveni grav.

— Mă întreb ce se va întâmpla cu ele, mormăi el. Pentru că n-aş vrea să... _

Tăcu, nevrând să-şi precizeze gândul. Rareori se întâmpla ca japonezii să violeze femeile albe, în schimb ceea ce le făceau era şi mai rău...

CAPITOLUL 9

— Ce le spunem femeilor? întrebă Colbert când zări tabăra.

Şi, pe urmă, ce idee ai în minte?

Richard Cotten se opri şi se sprijini de o stâncă care atingea uşor suprafaţa râului.

— Habar n-am! mormăi el cu un fel de furie în glas. Am impresia că sunt prins cu mâinile şi cu picioarele legate într-o poveste afurisită şi nu ştiu cum să scap! Pe legea mea! Dacă ar fi fost posibil, aş fi făcut ce i-am spus adineauri lui Colby - aş fi şters-o de-aici!

Colbert dădu din cap.

— Fără să le dăm peste bot japonezilor? Păi, aş da în gălbinare, zise el.

Deodată, nu departe de ei, răsună vocea lui Joy Colby.

Probabil că fata venea în jos pe firul apei dar încă nu o vedeau.

O auziră strigând:

— Doamnă Fenduig! Am găsit!

— Ce! exclamă Colbert. Doamnă Fenduig! Ce mai e şi asta?

Se uitară unul la altul cuprinşi de aceeaşi bănuială.

— Asta ar însemna că... murmură sergentul.

Apariţia fetei nu-i permise să-şi termine fraza.,

— Ia te uită! Sunteţi aici! exclamă ea. M-aţi speriat!

Se uită dincolo de cei doi bărbaţi şi întrebă:

— Unde e tata?

Australienii avură impresia că în vocea ei era o fărâmă de îngrijorare.

— A trebuit să se ducă la colonelul Imashu, răspunse Richard Cotten fără să-şi ia ochii de la ea.

Fata păli şi rămase tăcută, cu privirea ţintă în ochii australianului. Vocea celei pe care o credeau mama ei răsună la câţiva metri de-acolo:

— Joy! Unde eşti?

— Te cheamă doamna Fenduig, zise încet ofiţerul. Răspunde. Altfel va fi îngrijorată...

Fata se făcu albă la faţa ca varul.

— M-aţi auzit...., murmură ea.

— Da, zise ofiţerul.

Apoi, după o scurtă tăcere, adăugă:

— Doamna Fenduig nu este, evident, mama ta. Deci, mama ta e... reţinută de colonelul Imashu.

Fata înclină capul în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Înţeleg totul! zise Richard Cotten. Deşi destul de târziu!...

— *Fuck it!* bombăni furios Colbert. Aţi fi putut să ne spuneţi imediat! V-aţi amuzat bătându-vă joc de noi!

Gura fetei se strâmbă ca şi cum ar fi urmat să izbucnească în hohote de plâns.

— Nu puteam! răspunse ea. Colonelul Imashu a cerut ca...

Ar fi omorât-o dacă nu l-am fi ascultat. Ar...

— Da, da, zise Richard Cotten. Bineînţeles...

Elisabeth Fenduig apăru şi ea, mergând prin apa care îi ajungea până la brâu. Se opri brusc, uitându-se pe rând la fată şi la cei doi bărbaţi.

— Ah! exclamă 'şa înţelegând brusc ce se petrecuse.

— Da, zise ofiţerul cu o voce aspră. Va trebui până la urmă ca cineva să ne spună povestea aşa cum s-a petrecut cu adevărat.

Poate că asta ne va permite să ne lămurim mai bine!

Ea înclină capul dar mai întâi întrebă:

— Unde e domnul Colby?

Ofiţerul apăsă în mod ironic pe „domnul Colby”:

— Domnul Colby îi explică în acest moment colonelului Imashu că sarcina ne depăşeşte; că renunţăm la distrugerea aşa-zisei staţii-radar şi că, în consecinţă, dacă ţine neapărat să-i păcălească pe americani în ziua debarcării, e necesar să „colaboreze”!

Australianul zâmbi văzându-le surpriza zugrăvită pe feţele lor,

— Da. Am ghicit singuri. Domnul Colby a avut bunăvoinţa să ne confirme această bănuială. Dar a trebuit să-l obligăm! Fii liniştită, adăugă el adresându-se fetei. Doar am discutat. Se simţea foarte bine când ne-am despărţit...

O grimasă îi deformă gura.

— E adevărat că ne-a ascuns esenţialul, anume că soţia lui e prizonieră.

Se uită la cealaltă femeie şi întrebă:

— Cine eşti?

Ea dădu din umeri, de parcă această întrebare ar fi fost lipsită de importanţă.

— Pe insulă trăiau mai multe familii, explică ea. Toate au plecat cu mult înainte de sosirpa japonezilor. Două însă au rămas: familia Colby şi familia Fenduig. Ceea ce vi s-a spus despre fuga cu cuterul e adevărat, numai că soţul meu s-a înecat atunci.

Japonezii au pus mâna pe noi. După ce s-a luat hotărârea acestei comedii, au ţinut-o pe doamna Colby ca ostatic ca să-l forţeze pe domnul Colby să joace după cum îi cereau ei. M-am dat drept doamna Colby ca lucrurile să vi se pară naturale...

Se apropie de Joy şi-şi petrecu un braţ pe după umerii ei.

— Toţi am făcut un mare efort-ca să părem veseli deşi muream de frică... dar a trebuit. În orice caz, aveam convingerea... că aşa trebuia... pentru ea!

Richard Cotten dădu din cap cu milă şi mânie totodată.

Acum înţelegea comportamentul plantatorului. Situaţia cruntă în care se afla soţia lui, îi întuneca mintea şi îi lega mâinile.,

— Unde e? întrebă el. Ştiţi?

— Da! E la noi acasă! răspunse fata.

— Adică în acea casă mare de lângă cascadă?

— Aţi văzut-o?

— Da, venim de la grotă şi am văzut casa, răspunse locotenentul.

— Dar pe ea aţi văzut-o? insistă fata.

— Pe mama ta? zise el surprins. Nu... De ce? Era posibil?

— Da, răspunse Elisabeth Fenduig. Din când în când, japonezii o scot din camera în care o ţin închisă în mod obişnuit. O plimbă pe peluză, ţinând-o în lesă, ca pe un câine.

Australienii păliră la faţă în timp ce fata îşi ascunse faţa în umărul femeii.

— E ceva tipic pentru comportamentul japonezilor care încearcă să-i umilească pe albi în orice mod posibil, zise Richard Cotten cu o voce înăbuşită. Mulţumiţi-vă că nu suferă fizic, asta însemnând destul de mult.

Elisabeth Fenduig o strânse în braţe pe fata care nu-şi putea reţine plânsul.

— Ce veţi face acum? întrebă ea.

—Dacă am fi ştiut toate astea de la început... începu Richard Cotten.

Dădu din umeri de parcă ar fi vrut să se descotorosească de regretele inutile.

— În ceea ce priveşte radarul fals şi tunurile adevărate, vom vedea, zise el. Sigur este însă faptul că vom face totul ca s-o scăpăm din ghearele acelui porc. Pe urmă...

— Nu va fi de ajuns. Va trebui să plecăm toţi de pe insulă! zise ea. Altfel ne vor hăitui până în mijlocul junglei. Nu vom putea scăpa!

— Ştiu foarte bine asta, zise ofiţerul. Dar fiecare lucru la timpul lui.

Deodată se auzi zgomotul unui om mergând prin apă. Se întoarseră exact în momentul în care apărea plantatorul. Văzându-i acolo, englezul făcu un mare efort ca să-şi ascundă deznădejdea care îi deforma

trăsăturile. Cu o singură frază, Richard Cotten îl făcu să priceapă că era inutil să mai joace teatru.

— Ai văzut-o pe nevasta dumitale? întrebă el.

Englezul tresări violent. Apoi privirea lui se îndreptă spre cele două femei, după care se întoarse la australieni. Suspină.

— Ştiţi! constată el. Până la urmă, e mai bine aşa...

— Şi eu cred la fel! replică locotenentul.

Arătă cu bărbia spre cele două femei.

— N-ai de ce să le porţi pică. N-au spus nimic. A fost nevoie de un concurs de împrejurări imprevizibil ca să aflăm adevărul.

— E vina mea, zise Joy. Nu i-am auzit venind şi am strigat-o pe doamna Fenduig!

El dădu din cap ca un automat şi încercă să-i zâmbească.

— Am zărit-o. E... e bine...

Se uită la locotenent.

— Am dat ochii şi cu colonelul Imashu. I-am spus că vi se pare imposibilă distrugerea radarului. I s-a părut tare amuzant că nişte măsuri de apărare false se dovedesc atât de eficace împotriva unor albi. Asta m-a obligat să ascult un discurs despre superioritatea rasei galbene faţă de rasa albă.

— Cu atât mai bine! zise Richard Cotten. O să ia măsuri?

— Da. Ţine prea mult la radarul lui fals care, în mintea lui, va permite navelor americane să se apropie fără teamă de tunurile adevărate. A luat deci hotărârea să ducă nişte maimuţe în zona minată astfel încât să producă explozia minelor. I-a plăcut foarte mult ideea că maimuţele vor face ceea ce voi nu puteţi...

— Perfect! zise ofiţerul schiţând un zâmbet. Cu cât ne va crede mai idioţi, cu atât îl vom manevra mai uşor!

Englezul dădu din cap cu o mare descurajare.

— Adică speraţi să-l manevraţi, murmură el. Chiar dacă veţi reuşi, ce câştigaţi cu asta? Dar la soţia mea v-aţi gândit? Va fi tot în mâinile lui şi...

— N-o să mai fie! zise cu un ton categoric Richard Cotten.

O vom elibera mai înainte de a încerca ceva împotriva tunurilor.

Joy Colby scoase un mic ţipăt înfundat, în timp ce tatăl ei, după ce se uită la australian, dădu din umeri şi zise:

— Nu e posibil. O ţin într-o cameră încuiată. Are bare la ferestre şi în jurul casei, zi şi noapte, cincizeci de japonezi. În timpul zilei, colonelul Imashu ocupă încăperea din dreapta pe care a transformat-o în birou; iar noaptea, japonezul doarme în camera din stânga.

Închise ochii. Apoi adăugă cu o voce îngrozită.

— Dar nu asta e cel mai rău. Cel,mai rău e că a dărâmat pereţii interiori şi în locul lor a pus gratii. Soţia mea trăieşte în acest soi de cuşcă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. *Şi el se uită la ea...*

Cei doi australieni se înfiorară, în timp ce femeile ţipară înfundat de parcă un cleşte monstruos le-ar fi smuls măruntaiele.

William Colby se uită la Richard Cotten cu o privire rătăcită. De pe frunte i se scurgeau picături mari de sudoare, care îi cădeau pe obraji ca şi cum ar fi plâns. Dar ochii lui nu erau umezi.

— Mi-ai cerut să mă duc acolo şi iată ce-am văzut! M-a văzut şi ea. Cred că asta o face să sufere cel mai

mult. Din infernul ăsta vrei s-o scoţi? Foarte bine! Chiar dacă ai reuşi, ai aduce-o într-o altă închisoare. Căci ne vor prinde. Insula e închisă, înţelegi? Nu avem nici un mijloc de scăpare.

— Nu sunt de acord, zise ofiţerul cu o voce înăbuşită. Orice e mai bine decât sclavia.

Plantatorul izbucni într-un râs răguşit.

— Orice! Dar ce?

— Putem construi o plută şi ne putem lăsa duşi de curenţi.

Putem supravieţui săptămâi îi în şir în largul mării, ba chiar luni mâncând peşte crud şi bând apă de ploaie. După părerea mea, asta e deja mult mai bine decât înjosirea de care mi-ai vorbit.

Dar mai sunt şi navele aliate care brăzdează această parte a oceanului. Mai avem şi aparatul cu care transmiţi mesajele. Îl putem lua cu noi şi lansa un apel. Vor veni după noi exact acolo unde ne vom afla.

William Colby răsuflă adânc şi scutură din cap.

— Ţi-am spus că ne supraveghează. Niciodată nu vom reuşi să realizăm un astfel de proiect fără ca japonezii să nu-şi dea seama. Şi apoi, mai întâi trebuie eliberată. Şi asta nu e cu putinţă!

— Noi suntem de altă părere, replică Colbert care nu mai vorbise de mult timp. Şi e treaba noastră!

Simţi îndreptată spre el privirea imploratoare a fetei, ca şi cum l-ar fi rugat nu să redea libertatea şi demnitatea mamei sale, ci să nu trezească în ei speranţe deşarte.

Sergentul înţelese şi spuse:

— Treaba ta e să culegi nuci de cocos şi poate că eşti un as în materie. Treaba noastră e genul ăsta de

chestii. Dacă ne-ai fi spus de la început, acum n-ar mai fi fost în cuşcă.

Se uită la ofiţer aşteptând aprobarea lui.

— Nu-i aşa?

— Ba da, răspunse cu fermitate. Richard Cotten.

Privirea lui deveni dură.

— Nu ştiu dacă vom distruge acele tunuri, zise el. La urma urmelor, n-am venit pentru ele... Dar am de gând s-o scot pe doamna Colby din cuşca aceea...

— Şi să băgăm maimuţa în locul ei! completă Colbert.

Pufni pe neaşteptate şi descreţi frunţile celorlalţi.

— Vine rândul fiecăruia să facă pe maimuţa..

Ofiţerul ghici că trebuia să le mobilizeze imediat energia, altfel ar fi putut să-i vadă prăbuşindu-se în cea mai inutilă dintre deznădejdi. Ordonă cu o voce care nu permitea replică:

—Ne vom înhăma la treabă imediat. Punctul de plecare va fi punctul în care am sosit seara trecută. Deci acolo va trebui să construim pluta.

— Nu e nevoie, răspunse plantatorul.

Englezul le explică:

— Am păstrat barca pneumatică de salvare cu care ne-am întors pe insulă după naufragiu. Bineînţeles, japonezii ştiu de ea. Oricum, tot ne-ar fi văzut construind pluta...

— Perfect, zise Richard Cotten. O vei pune deci în stare de funcţionare. Dacă tot vei fi văzut, nu mai e cazul să te ascunzi.

De altfel, ne vom da osteneala să-l prevenim pe colonelul Imashu de plecarea noastră, în caz că observatorii lui nu-şi vor face treaba.

— Ce vrei să spui?

— Mai ai aparatul radio?

— Evident.

— *Good*. Vei lua contact cu Noumea şi vei transmite informaţia că ne-am hotărât să aruncăm în aer radarul poimâine seară şi că vom fugi imediat cu barca pneumatică. Că, în consecinţă, va trebui să trimită o navă ca să ne ia din largul coastelor insulei Emirau.

— Dar colonelul Imashu va fi imediat informat, îi atrase atenţia plantatorul. Ascultă toate mesajele mele.

— Tocmai. Va fi convins că vom pleca poimâine şi nu va bănui nimic din ce vom face începând din noaptea asta.

— Şi ce vom face? întrebă el.

— O vom elibera pe soţia dumitale! răspunse Colbert.

Îl întrebă calm pe locotenent:

— Dar cum?

— Mi-ai spus că trei şalupe se deplasează constant în jurul insulei...

— Da.

— Când m-am uitat la casă, am văzut una legată la mal...

Plantatorul dădu afirmativ din cap.

— Acolo mi-am construit cheiul. În acel loc poate fi văzută în permanenţă cel puţin una.

— O vom lua, zise Richard Cotten.

Cele două femei şi plantatorul rămaseră fără grai.

— Sigur! Mi se pare normal, zise Colbert.

William Colby scutură din cap.

— Dar e plin acolo de japonezi. Sunteţi complet nebuni.

Nu vom reuşi niciodată...

— V-am spus că asta e treaba noastră, replică sergentul.

Nu vă faceţi sânge rău.

— Vom lua şalupa. Însă doamna Fenduig şi Joy nu vor fi acolo. Veţi fi la barca pneumatică. Vom veni la voi. Veţi duce ambarcaţiunea la apă când veţi vedea şalupa apropiindu-se. Dacă japonezii vă supraveghează, nu-şi vor închipui că suntem la bord cu soţia dumitale.

Plantatorul îşi duse mâinile la tâmple, ca şi cum ar fi fost cuprins de ameţeală.

— Acum, arată-mi unde ai ascuns aparatul de transmisie, zise locotenentul. E timpul să-l anunţăm pe amicul nostru Imashu că începe distracţia...

— E în colibă, zise William Colby cu voce slabă.

O luă din loc clătinându-se ca un om beat. În trecere, fiica sa îl prinse de un braţ şi merseră mai departe amândoi, deplasându-se cu greutate prin apă unul lângă altul. Doamna Fenduig se uită lung la australieni şi pomi în urma plantatorului şi a fiicei sale.

— Frumos scenariu, şefule, n-am ce zice, zise cu admiraţie Stuart Colbert când englezii se depărtară puţin. Rareori am văzut un tip improvizând o tâmpenie mai mare într-un timp atât de scurt. Dar e totuşi ceva care mă sâcâie...

— Ce?

— Tunurile. Ai uitat de ele!

— Nu asta mă îngrijorează cel mai mult, zise locotenentul.

— Deci te îngrijorează ceva? se prefăcu mirat sergentul.

— Da. Acum trebuie să facem tot ce-am spus...

Capitolul 10

Colonelul Imashu stinse lumina din biroul său. Cuşca în care se afla Margaret Colby fiind tot timpul luminată, japonezul nu rămase pe întuneric. Nu plecă imediat, deşi avea de făcut doar câţiva paşi pe culoar ca să ajungă în dormitor, unde spectacolul era acelaşi. Îi plăcea să savureze acea scurtă perioadă de timp când, după terminarea zilei de lucru, se uita la femeia albă.

Aşa îi zicea când i se adresa. Niciodată nu-i folosea numele sau altă denumire folosită în închisori. I se părea amuzant să zică: „femeie albă”.

Margaret Colby ae obişnuise cu asta, ca şi cu minutul de delectare de la sfârşitul zilei. Dar, de obicei, nu făcea decât s-o privească. Nu-i adresa nici un cuvânt. Fu deci surprinsă când îl văzu aducând un scaun lângă gratii, aşezându-se şi ordonându-i să asculte.

— Vreau să-ţi anunţ o veste, Femeie Albă. O veste care îţi va face plăcere...

Ea nu se mişcă din locul în care se afla, dar întoarse capul spre el, mai mult din îngrijorare decât din supunere.

— Pe insulă au venit doi oameni, chemaţi de bărbatul tău. Doi australieni.

Japonezul ţuguie o clipă buzele.

— Nu ştiu de ce mi-au trimis nişte australieni. Voiam ame-ricani. În fme, tot albi sunt şi ei...

Zise asta cu dispreţul cuvenit.

— Au venit să arunce în aer radarul care nu există! zise el râzând satisfăcut. Îţi vine să crezi? Nu reuşesc. Sistemul de apărare fals instalat ca să-l protejeze e prea dificil pentru ei. Ar fi renunţat dacă n-aş fi luat hotărârea să-i ajut!

Râse şi faţa i se umplu brusc de zeci de riduri mici. Femeia îşi zise că în acel moment chiar că semăna cu o maimuţă adevărată.

— Voi face chiar eu să explodeze minele, continuă el. După aceea vor crede că au aruncat în aer radarul şi asta va permite debarcarea americanilor. Dar când vor sosi navele, tunurile le vor scufunda!

Femeia nu avea nici un motiv să se îndoiască de ce spune colonelul. Se înfioră de spaimă. Spaima de pe faţa femeii îl făcu pe japonez să fie foarte mulţumit de el însuşi.

— Îşi închipuie că după explozie vor putea să părăsească insula. Au cerut prin radio să Vină o navă şi să-i ia de-aici. Evident, nu ştiu că le ascult toate transmisiile.

Râse din nou. Niciodată nu i se mai întâmplase asta. Bucuria pe care şi-o arăta cu atâta ingenuitate o convingea, mai mult decât cuvintele, că totul avea să se petreacă aşa cum spunea.

— Bărbatul tău nu pleacă, continuă el. Le-a spus că preferă să rămână pe insulă până la debarcarea americanilor!

Pufni şi continuă:

— Debarcare! Aiurea! Ştie foarte bine că această debarcare va fi un eşec. Vrea să evite o plimbare pe apă care se va termina când una din şalupele mele va intercepta barca lor amărâtă. Doar dacă nu cumva voi prefera să-l scufund cu acei doi idioţi de australieni care se cred destul de şireţi ca să mă păcălească!

Se înfoie ca un păun.

— Să mă păcălească, pe mine! Îţi dai seama!

Fu cuprins de hohote de râs care îl făcură să-i dea lacrimile.

Acest spectacol i se păru atât de cumplit englezoaicei, încât întoarse capul ca să nu-l mai vadă. Asta nu-i plăcu deloc japonezului.

— Când îţi fac onoarea să-ţi vorbesc, vreau, să te uiţi la mine! zise el.

De obicei, femeia îi dădea ascultare. De data asta însă nu reacţionă. Japonezul fu atât de surprins încât îşi închipui că nu auzise.

— Întoarce-te şi uită-te la mine, repetă el, nu cu mânie, ci cu răbdarea pe care o ai faţă de un înapoiat mintal.

Femeia nu se mişcă. Un fel de paralizie, care îi afecta mai curând creierul decât muşchii, o împiedica să se supună. Se trânti pe patul mizerabil şi-şi ascunse capul între braţe. Nişte explozii violente, deşi depărtate, o făcură să se ridice brusc.

Japonezul chicoti, satisfăcut de spaima ei tocmai când refuzul de a se supune era gata să-l enerveze.

— Astea sunt minele, îi explică el. Oamenii mei au prins toată ziua maimuţe cărora le-au dat drumul pe câmpul cu mine.

Şi iată rezultatul! Maimuţele au făcut ceea ce n-au putut să facă acei idioţi de australieni! Sper că acum vor ajunge până la radar...

Deşi, în ciuda uniformei, sunt mai proşti decât maimuţele!

Deodată îi veni o idee.

— E adevărat că maimuţele sunt goale. Tu de ce eşti îmbrăcată?

Femeia se uită la el surprinsă. Încântat de ceea ce ghici în privirea ei, japonezul continuă:

— Maimuţele nu poartă haine decât la circ, ca să facă oamenii să râdă. Dar aici nu suntem la spectacol. Dezbracă-te!

Respiraţia femeii se acceleră puţin. Continuă să se uite la el, încremenită ca o statuie.

— N-auzi ce-ţi spun? zise el. Sau e nevoie să intru în cuşcă cu o cravaşă ca să te fac să asculţi?

Ea respira sacadat uitându-se ţintă la el.

— *Umai! umai*!... zise el ridicându-se calm.

Deşi nu lăsa să se vadă, japonezul era încântat de ideea lui.

Se miră că nu se gândise mai demult la asta. Femeia albă era o maimuţă. Maimuţa trebuia să fie goală.

Ieşi pe culoar şi descuie uşa cuştii. Margaret Colby întoarse capul şi se uită la el. Ştia ce voia colonelul şi era hotărâtă să refuze din toate puterile această ultimă umilire. Căci nu voia decât s-o umilească. Era sigur că nu voia s-o violeze, ceea ce s-ar fi întâmplat cu un alb în aceeaşi situaţie. El însă nici nu se gândea la asta, ar fi însemnat să se înjosească pe sine.

— *Umai! umai*! Maimuţa nu.vrea să asculte! zise el chicotind. Va trebui s-o biciuiesc!

Niciodată nu o lovise. Până atunci, relaţia lor se limitase în cea mai mare parte la tăcere şi dispreţ reciproc. Femeia observă că japonezul avea în mână o cravaşă scurtă de piele.

Cu o luciditate înspăimântătoare, prizoniera îşi zise că, oricum, japonezul va obţine ce dorea, măcar că pentru asta i-ar fi sfâşiat rochia şi bluza pe care le purta. Bucuria lui ar fi fost mai mare dacă o dezbrăca cu lovituri de cravaşă? Sadismul de care făcuse deja dovadă permitea un răspuns afirmativ. Avea deci interes să se cruţe de lovituri văduvindu-l de satisfacţia de a i le da!

— *All right!* Mă supun, zise ea în momentul în care el se apropia cu cravaşa ridicată.

— *A ureshii!* exclamă el cu o intonaţie de regret.

Îşi scoase repede bluza şi lăsă fusta să-i cadă la picioare.

Rămase în chiloţi şi sutien şi ezită o clipă. Dar era convinsă că japonezul nu s-ar fi mulţumit numai cu asta. „La urma urmelor, îşi zise ea, n-am de ce mă jena în faţa unui animal...” Chilotul şi sutienul căzură şi ele pe podea.

— *Umail umai!* zise el. *Sore wa taihen kekko desu.*

Ea dădu uşor din umeri. Şi animalele se exprimau prin voce.

Limbajul său, dacă ăsta era limbaj, se dovedea de neînţeles.

Poate că pentru el era o maimuţă. La urma urmelor probabil că animalele îi vedeau pe oameni într-un mod uimitor. Realitatea era că el nu era altceva decât un maimuţoi galben, josnic şi plin de riduri.

De parcă japonezul n-ar fi fost acolo, femeia se îndreptă spre patul nenorocit cu intenţia să se culce şi să doarmă. Cel puţin să se prefacă că doarme. Apoi îşi zise că asta nu i-ar conveni japonezului, şi că, decât să fie nevoită să se ridice, mai bine merge prin cameră ca şi cum şi-ar fi aranjat cele câteva lucruri pe care le avea.

Trecu astfel de câteva ori prin faţa lui fără să pară că îl vede. Japonezul înţelese în cele din urmă şi tresări de indignare înjurând. Ea întoarse capul, prefăcându-se surprinsă, şi îi vorbi aşa cum vorbeşti unui câine:

— Haide! Taci din gură! Du-te să te culci!!

Engleza pe care o cunoştea foarte bine nu-i era destul de familiară ca să-i sesizeze nuanţele. Avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă cu certitudine intenţiile englezoaicei. Fu stupefiat când o

auzi adresându-i-se în acest mod şi nu ştiu ce să răspundă în primul moment. Deşi înţelegea foarte bine tăcerea lui, femeia se prefăcu că o interpretează drept supunere.

— Foarte bine, zise ea pe acelaşi ton. Dacă eşti cuminte, o să-ţi dau o bombonică!

„Am înnebunit de tot! îşi zise ea. Ce mi se întâmplă azi?”

lira prima dată când făcea apel la acest fel de rezistenţă. Până atunci cedase tuturor aberaţiilor lui, cu atât mai uşor cu cât se limitase s-o ţină închisă în cuşcă. Practic nu răspunsese niciodată cât îi vorbise şi, de altfel, japonezul nici nu aştepta răspunsuri, pentru că pentru el femeia albă era un animal. Acum întorcea jocul în avantajul ei!

Se temu ca reacţia lui să nu fie periculoasă. Dar nu se putu abţine să nu continue. Poate că şi el mersese prea departe. Ca să se apere, folosea singura armă care îi rămăsese.

Colonelul înjură în japoneză. Ea replică imediat cu un ton aspru:

— Culcat! Altfel vei face cunoştinţă cu biciul!

Îşi dădu imediat seama că n-ar fi trebuit să zică'asta.

—Biciul! exclamă.el. *All right*! Dacă tot vorbeşti de bici, o să simţi biciul!

„Ce proastă sunt, îşi zise ea. I-am dat ideea!”

Se uită la el cum se apropia cu cravaşa ridicată. Femeia era mai înaltă decât el cu vreo zece centimetri, şi deşi avea o siluetă tânără şi fină, probabil că era mai grea decât el cu câteva kilograme. În fine, viaţa de pe insulă o făcuse să se obişnuiască cu eforturile fizice.

Îl lăsă deci să se apropie, hotărâtă să-i reziste. Dar fu luată prin surprindere de rapiditatea lui. Lovitura fu atât de fulgerătoare încât nu o putu evita cu totul. O lovi în umărul stâng, ratând faţa. Durerea îi paralizã faţa. Dar, cu o furie nebună, ridică genunchiul cu toată puterea vrând să-l lovească între picioare.

Japonezul nu se aştepta la acest atac, dar era incredibil de iute. Eschivă şi el şi primi lovitura în coapsă. Se trase totuşi înapoi, mai mult din cauza surprizei decât a durerii.

Un zâmbet de satisfacţie făcea să-i sporească numărul ridurilor de pe faţă.

— Maimuţa vrea să se apere! zise el chicotind. Foarte bine!

O să vedem ce ştie să facă.

— O să vezi, porc bătrân şi sifilitic, replică ea. Doar n-o să-mi fie frică de-o stârpitură ca tine.

Ea atacă prima, lovind cu piciorul cât de departe putea. De data asta el se aştepta. Femeia nici măcar nu reuşi să-l atingă.

Dimpotrivă, japonezul o prinse de gleznă şi-i răsuci piciorul fără efort. Ea se răsuci pe loc pe celălalt picior şi căzu pe burtă.

Iute ca fulgerul, japonezul lovi de trei ori peste fesele pe care apărură trei urme pline de sânge. Ea se aruncă pe spate cu un strigăt de durere. Cravaşa o lovi peste piept. Lovit cu cruzime, unul dintre sâni începu să sângereze.

Japonezul râse în timp ce ea încerca să scape târându-se în patru labe într-un colţ al încăperii. El nu încercă s-o împiedice dar se ţinu după ea fără grabă, cu ochii mici şi negri strălucind de plăcere.

— Poate că nu-ţi place cravaşa, zise el. Totuşi ar trebui să-mi mulţumeşti. Cu mâinile aş putea să-ţi fac mai mult rău.

Ea se ridică în picioare. Avea impresia că-i arde tot corpul dar durerea nu era chiar atât de mare. Femeia îl sfidă iar cu vorba şi cu privirea.

— Eşti un animal! zise ea gâfâind. Toţi bărbaţii din rasa ta sunt nişte animale. Nişte animale care put şi fac numai rău, de care va trebui să debarasăm pământul într-o zi. Chiar dacă voi muri până atunci, voi ieşi din mormânt ca să dansez de bucurie!

O sclipire de ură se aprinse în privirea japonezului.

— Rasa ta albă şi fadă nu face două parale, replică el. Nimic nu va putea vreodată s-o îmbunătăţească. Totuşi, voi cere celui mai idiot dintre soldaţii mei să te violeze. Va pune o sămânţă galbenă în pântecele tău, după care se va sinucide ca să nu supravieţuiască acestei dezonorări.

— Atunci de ce-i ceri asta? întrebă ea.

— Ca să văd ce va ieşi din burta ta, răspunse el. O maimuţă păroasă sau un bastard galben!

Ea îi aruncă vorbele ca o insultă:

—De ce nu încerci chiar tu? Ţi-e frică cumva de mine?

— Da. Mi-e teamă că mă murdăresc, replică el.

Ea izbucni în râs.

— Nu-i adevărat. Bărbaţii din rasa ta se tem atât de mult de femeile albe pentru că nu sunt bărbaţi! strigă ea.

— Ţi-am dovedit că sunt bărbat! zise el privind-o cu dispreţ.

— În ce mod? Lovindu-mă cu o cravaşă? Sau cu mâinile?

Nu în felul ăsta îi dovedeşti unei femei că eşti bărbat!

— *Mushi!* mormăi el. Eşti o păduchioasă infamă: Dar n-am să cad în capcana ta!

— Cate capcană? zise ea ironic. Eşti bărbat, ia spune? Eu sunt femeie. În ce capcană putem cădea împreună? Dacă nu ştii, întreabă pe cel mai idiot dintre soldaţii tăi, pentru că el s-ar putea să ştie!

Faţa japonezului fu deformată de o grimasă. Spusese probabil exact ce trebuia ca să-i zgândăre mândria. Într-adevăr, ceea ce putea să facă cel mai idiot dintre soldaţii lui, el nu putea să reuşească? Ba da, bineînţeles! Dar nu voia, clar!

— Ai o vorbă abilă! zise el. Am zis că soldatul n-ar face-o decât la ordinul meu şi s-ar sinucide apoi ca să scape de dezonoarea de a se fi culcat cu o scroafa albă. N-am zis nimic altceva!

Ceea ce el poate să facă la ordinul meu, pot să fac şi eu dacă vreau!

— Dovedeşte! îl provocă ea.

Femeia lăsă privirea în jos şi se uită cu insistenţă la locul unde ar fi putut să se găsească această dovadă. Apoi izbucni în râs.

— Culoarea mea albă e doar un pretext, zise ea. Un bărbat alb e în stare să facă dragoste cu orice femeie, indiferent de culoarea ei. Adevărul e că n-ai nimic. Sau şi mai rău: ceea ce încă mai ai nu mai poate să folosească la nimic!

Femeia se apropie de el şi îl privi provocator şi cu un dispreţ necruţător.

— Trimite-ţi atunci pe cel mai prost dintre soldaţii tăi! Dacă e mai viril decât tine, atunci pe el îl vreau!

Japonezul se făcu alb la faţă ca varul. Femeia nu înţelese imediat ce zicea. Crezu că vorbeşte în limba

lui. Cuvintele lui ieşeau din gură ca ceva infirm. În cele din urmă îşi dădu seama că mormăia ameninţări, prevenind-o ce i se va întâmpla, că-i va arăta ce ştie el să facă şi că, mai mult decât îşi închipuia, se va căi amarnic.

Cu gesturi bruşte, japonezul smulse uniforma de pe el. Ea îl privi fără nici o teamă. Citise undeva, cu mult timp în urmă, pe când încă era tânără, în Anglia, o carte care n-ar fi trebuit să-i cadă niciodată în mână. Acolo scria cum putea o femeie să omoare un bărbat în timp ce făceau dragoste. Îşi amintea perfect scena care i se întipărise în memorie.

Poate că nu era decât invenţia autorului. Acum avea să se convingă.

— Vino!... şopti ea cu un zâmbet a cărui ameninţare el nu o înţelese.

Capitolul 11

Richard Cotten şi Stuart Colbert ajunseră la poalele cascadei. Până acolo, treaba fusese uşoară. Auziseră minele explodând şi se putea crede că nici un japonez nu-i văzuse. În caz contrar, în curând aveau să afle. Abia acum începeau adevăratele dificultăţi.

De la cascadă până la casă era un spaţiu aproape gol de câteva sute de metri. Noaptea era întunecoasă. Aveau noroc. Dar japonezii postaseră santinele din loc în loc şi un zgomot anormal putea să-i alerteze în fiecare clipă.

— Chiar în casă? şopti Colbert. Ştii măcar câţi japonezi sunt?

— Da. Ne-a spus Colby, răspunse ofiţerul. În afară de Imashu, mai sunt cinci sau şase subofiţeri folosiţi ca secretari.

— Cinci sau şase. Deci nu va fi nici o problemă! zise sergentul aproape fără ironie. Natural, va trebui să-i omorâm fără să scoată nici o vorbă, altfel i-ar alerta pe cei cinci-şase sute de porci galbeni care dorm prin preajmă.

— Fireşte, zise locotenentul.

Colbert dădu din cap.

— Ar trebui să reuşim. Totuşi, sper că doamna Colby nu va scoate un ţipăt de oroare văzându-te. Nu uita că nu te-ai bărbierit de două zile!

Richard Cotten nu se arătă deloc prost dispus. Îl cunoştea foarte bine pe sergent că să ştie că atunci când uza de un astfel de umor zănatic era cel mai eficace.

— Când crezi că ai terminat, vom putea pleca, zise el.

— Am terminat, răspunse Colbert.

Ofiţerul îşi îndreptă privirea spre santinela cea mai apropiată. Japonezul nu avea nici un motiv să fie bănuitor. Duşmanul se afla la sute de kilometri de Emirau şi nu putea să fie îngrijorat de plantatorul englez sau de cei doi australieni. Pe toată insula, santinelele erau mai mult o problemă de disciplină militară decât o necesitate de apărare reala. În fine, se afla acolo şi putea să dea alarma.

— O să-l lichidăm, zise locotenentul.

— *All right*, zise Colbert. Mă duc eu sau te duci tu?

Ar fi fost gata să propună tragerea la sorţi.

— Te duci tu. Ai grijă să nu ţipe.

Colbert îi aruncă o privire ofensată.

— Dacă-mi vorbeşti aşa, să ştii că intru în grevă, îl preveni el.

Plecă în fugă, aplecat în faţă, străbătu aşa vreo douăzeci de metri, apoi începu să se târască, după ce

între el şi japonez nu mai rămase decât peluza. Ofiţerul îl urmă cu un dram de nelinişte, dar Colbert înainta discret şi uneori aproape că nu-l mai vedea nici el. Deodată, japonezul se prăbuşi la pământ fără un motiv aparent, fără nici un murmur. Chiar şi zgomotul căderii sale fu înăbuşit. Nu se mai ridică. Sergentul îşi făcu din nou apariţia după douăzeci de secunde.

— Asta e tot ce vrei să fac pentru tine? îl întrebă pe locotenent.

— Acum putem înainta, zise Richard Cotten.

Înaintară umăr la umăr vreo cincizeci de metri. De mai multe ori, o santinelă se întoarse în direcţia lor fără să-i vadă, privirea trecându-i pe deasupra lor. Putură astfel să ajungă la cocotierii şi la smochinii care se întindeau în spatele casei. În acel loc era mult mai întuneric şi trunchiurile copacilor puteau să servească drept protecţie.

— Ai zice că s-a terminat! şopti Colbert.

Reuşiră să ajungă la douăzeci de metri de bungalou fără nici o problemă. Acolo ofiţerul se opri ca să privească luminile care străbăteau prin obloanele închise.

— Cred că e posibil de intrat, zise Colbert. Dar s-ar putea să dăm peste o maimuţă care să înceapă să zbiere mai înainte de a fi avut timp să-i luăm mau'! Am da-o de tot în bară!

— Va trebui să-i luăm mau' mai înainte de a începe să răcnească, zise Richard Cotten.

— Mda! Şi să-l legăm fedeleş! zise sergentul.

O lumină se stinse brusc. Din instinct, îşi îndreptară privirea spre acea fereastră, având în minte aceeaşi idee. Dacă lumina s-a stins, asta însenina că

japonezul care lucrase acolo părăsise camera. Deci încăperea era goală.

— Doar dacă nu cumva tipul îşi face rugăciunea pe întuneric înainte de a se culca, murmură Colbert.

Ofiţerul scutură din cap.

— După spusele lui Colby, în partea asta a casei sunt doar birouri, zise el.

— *All right*! Atunci ne ducem, spargem geamurile, intrăm, bem o duşcă dacă găsim o sticlă de ceva şi facem gură dacă nu găsim, zise sergentul.

— Exact, răspunse locotenentul.

Începură să se târască în direcţia ferestrei. De aproape, văzură că era vorba de o perdea trasă peste o plasă împotriva ţânţarilor. Plasa era fixată în exterior pe o şipcă de lemn.

Desprinderea şipcii era o nimica toată..

— Mă duc? şopti Colbert scoţând cuţitul.

Richard Cotten dădu afirmativ din cap. În acel moment, dinspre fereastra vecină se auzi vocea unei femei vorbind englezeşte.

— *All right!* Mă supun! zise ea.

Australienii se uitară unii la alţii.

— Margaret Colby! şopti sergentul.

Era atât de evident încât ofiţerul nici nu mai răspunse. Se strecură sub cealaltă fereastră şi privi printre fantele perdelei.

Englezoaica se dezbrăca sub privirile colonelului Imashu.

— *Fuck it!* şopti Colbert care venise lângă el.

Remarcară faptul că acea cameră în care se aflau japonezul şi englezoaica nu era despărţită de cea în care voiau să intre decât prin nişte bare de fier. Deci nu puteau să intre pe acea fereastră căci porcul i-ar fi văzut.

— Stai aici cât dau ocol casei, murmură sergentul. Dacă găsesc o intrare sigură, vin să te iau.

Locotenentul dădu din cap. În timp ce subofiţerul se depărta fără zgomot, el rămase spectator neputincios al bătăliei pe care
Margaret Colby o dădea împotriva asiaticului. Nu fu surprins când văzu că e învinsă atât de repede. Ştia că în ciuda taliei lor mici, japonezii erau luptători puternici şi pricepuţi în acest gen de înfruntare..

Când bruta o lovi pe femeie cu cravaşa, locotenentul se abţinu cu greu să nu spargă fereastra. Dar gândul că asta i-ar fi pierdut pe amândoi îl ţintui locului. Din fericire, această violenţă se opri aproape imediat.

Pe urmă nu înţelese ce voia Margaret Colby când, complet goală, îl provocă pe japonez să vină s-o violeze. Violarea de către un soldat nu ar fi însemnat o soartă mai bună. Fiecare minut câştigat are o mare importanţă în acest gen de situaţie.

Simţi picăturile de sudoare rostogolindu-i-se pe frunte când asiaticul se hotărî să se sacrifice el însuşi.

— La dracu’ şi la toţi dracii! bombăni el uitându-se în altă parte când japonezul se aruncă peste tânăra femeie.

Englezoaica îşi dăduse toată osteneala ca să ajungă aici.

Locotenentul nu înţelegea de ce. Poate că-şi pierduse mintea.

Dar nu putea să fie martorul unui astfel de act stând indiferent de cealaltă parte a ferestrei. Scoase cuţitul şi începu să desprindă şipca care ţinea grilajul.

Îşi întrerupse gestul, înmărmurit de stupoare de scena pe care nu putea să n-o vadă.

Margaret îl primise pe japonez cu picioarele larg desfăcute.

Colonelul Imashu o pătrunsese cu un mârâit de triumf. Atunci tânăra femeie apucă cu dinţii limba asiaticului şi îl muşcă cu toată puterea; picioarele i se înnodară în spatele japonezului şi mâinile la ceafă. Energia, ura, furia şi voinţa ei se concentrară înzecit în aceste trei puncte. Muşcat până la sânge, asiaticul vru să-şi dea capul pe spate. Dar nu putu. Simţi carnea limbii cedând. Sângele îi umplu gura şi îl sufocă. Încercă să scape din strânsoare. Picioarele tinerei femei îl împiedicară.

Se zbătu, se arcui, încercă să ajungă la gâtul femeii cu mâinile lui scurte. Abia mai respira. Începu să vadă neclar. Durerea limbii rupte iradia până în creier.

Această luptă îngrozitoare dură trei minute, poate chiar patru, timp în care el îşi întrebuinţă toată energia ca să scape din strânsoare iar ea toată energia să nu-l scape. Englezoaica nu-i dădu drumul nici când simţi că un ultim spasm scutura ceea ce aproape că era un cadavru. Şi nici după ce fu sigură că japonezul murise.

Într-un târziu îi dădu drumul şi îl împinse într-o parte. Apoi se ridică în genunchi, lăsă încet capul în jos şi, lent, ca un hohot, vărsă toată ruşinea...

Profund tulburat, Richard Cotten îşi veni în fire auzindu-l pe Colbert. Sergentul era încruntat.

— Nu putem face nimic! mormăi el. Toţi japonezii sunt treji. Se răcoresc şi râd tot timpul. Nu ştiu de ce sunt atât de fericiţi. Dar...

Se întrerupse văzând faţa locotenentului.

—Ce-ai? zise el înspăimântat. Eşti bolnav?

Richard Cotten respiră adânc, îşi şterse sudoarea care îi curgea de pe frunte şi făcu semn că nu.

— Vom putea pleca, zise el cu o voce pe care nici el nu şi-o recunoscu. Totul merge bine.

— Zău? Ţi-a sărit o doagă? zise Colbert foarte alarmat.

— Nu. Imashu e mort. Margaret Colby l-a ucis adineauri. Nu mai avem de făcut decât să scoatem grilajul şi s-o luăm cu noi. Japonezii tăi fericiţi nu vor bănui nimic.

Locotenentul se apucă cu furie de treabă. Surprins, Colbert aruncă o privire înăuntru. Ceea ce văzu îl făcu să înţeleagă esenţialul. Restul îl ghici destul de uşor.

— *Shit*! mormăi el cu o strâmbătură de dezgust. Dacă înţeleg bine...

Richard Cotten îşi întrerupse brusc lucrul.

— Ascultă! N-ai înţeles nimic, n-ai văzut nimic şi nu s-a întâmplat nimic, nu-i aşa? Dacă scăpăm, Margaret Colby va spune ce va dori să spună. Dar noi, pentru ea şi pentru ceilalţi, *tocmai acum am sosit.*

— Da! zise Colbert stupefiat de violenţa lui. *Of course!*

— Perfect! mormăi ofiţerul cu tonul cu care ar fi putut să spună: „Te voi ucide cu mâinile mele dacă deschizi gura!”

Se întoarse la şipca de lemn care se mai ţinea doar în câteva cuie. O smulse din perete cu un gest brusc, provocând o pârâitură care se auzi cu siguranţă de cealaltă parte a casei.

— Încetişor totuşi! protestă Colbert aruncând o privire neliniştită în jurul lui.

Dar nu se întâmplă nimic şi smulseră mai încet grilajul. Margaret Colby se ridică în picioare când ridicară perdeaua şi intrară în cameră. Îi privi apropiindu-se de ea ca într-un vis. Ofiţerul se văzu nevoit să-i repete de trei ori să se îmbrace în timp ce

Colbert, cu urechea lipită de uşă, se străduia să prevină orice prezenţă intempestivă.

— *Get hurry!* zise Richard Cotten întinzându-i femeii bluza.

În timp ce ea se îmbrăca, el îi dădu câteva explicaţii. Ea le primi de parcă n-ar fi înţeles nimic. Nu reacţionă nici când îi spuseră că vor fugi luând şalupa legată de ponton ca să se întâlnească cu soţul şi cu fiica ei care o aşteptau pe plajă.

Când fu gata, Colbert îşi părăsi postul şi ieşi primul pe fereastră. Ofiţerul o ajută pe femeia care se lăsa condusă ca o somnambulă. Totuşi, când ajunse pe jumătate afară, englezoaica aruncă o privire în camera care îi servise drept cuşcă timp de atâtea luni. Se înfioră din cap până în picioare.

— E mort? întrebă ea.

— Da, răspunse Richard Cotten.

— Domnul fie lăudat! zise ea împreunându-şi mâinile ca la rugăciune.

— Când vom avea timp, ne vei explica cum ai reuşit să faci asta, zise Colbert.

Ea îşi întoarse spre el faţa care semăna cu o bucată de lavă răcită.

— N-ati văzut nimic?

— Tocmai sosisem, zise repede ofiţerul. L-am văzut pe el într-o parte, pe tine în cealaltă, plină de sânge dar, slavă Domnului, vie. Lui n-am mai avut ce să-i facem: era mort!

— Păcat! mormăi sincer Colbert. Mi-ar fi plăcut să-i sucesc gâtul cu mâinile mele!

Tânăra femeie respiră mai în voie.

— Cum veţi pune mâna pe şalupă? întrebă ea.

— E foarte simplu, explică Colbert. Habar n-avem!

Englezoaica se uită fix la ei câteva clipe, apoi le zise:

— Ca să ajungeţi la debarcader trebuie să mergeţi pe firul apei. Înotând sub apa râului, vom putea ajunge la ponton fără ca japonezii să ne vadă.

— Vezi, dom'le! Ştiam eu că există o soluţie!

— Dar acolo sunt santinele, zise ea. Iar la bordul ambarcaţiunii e în permanenţă un echipaj format din zece oameni.

Sergentul se strâmbă.

— Echipaj de zece oameni plus santinelele! Păi, la urma urmelor, e normal!

Se uită la Richard Cotten.

— Ce zici de asta, şefule?

— Că ai dreptate. E normal, răspunse cu răceală locotenentul.

Capitolul 12

Ajunseră fără probleme în micul golf unde William Colby îşi construise pontonul. Cu ochii la nivelul apei, australienii urmăriră cu privirea santinelele. Ca şi celelalte, nici acestea nu păreau deosebit de vigilente. Însă trebuiau să iasă din apă, practic chiar sub nasul lor, ca să pună mâna pe şalupă.

— Vreo problemă? şopti Colbert la urechea lui Richard Cotten.

Ofiţerul, care urmărea printr-un hublou doi marinari japonezi jucând cărţi, nu avu timp să răspundă. Urletele venite dinspre bungalou făcură santinelele şi echipajul să tresară. Într-o clipă un vacarm infernal se declanşă în toate sensurile. Zeci de soldaţi alergau în toate direcţiile. Subofiţerii răcneau.

Din instinct, australienii şi englezoaica se lăsară la fund şi îşi ţinură răsuflarea. Prin minte le trecu acelaşi gând: fuseseră descoperiţi!... Totuşi, constatară că efervescenţa se localiza în faţa casei. Înţeleseră că motivul acelei panici era moartea colonelului Imashu şi poate mai puţin fuga prizonierei. În orice caz, nu fuseseră reperaţi.

Ba chiar văzură santinelele de pe ponton părăsindu-şi postul şi alergând la camarazii lor. În spatele lor, patru marinari se luară după ei, apoi alţi patru, care nici măcar nu mai zăboviră să-şi îmbrace cămaşa.

— *Fuck it!* bombăni Colbert, încântat de ceea ce i se părea a fi un adevărat miracol. Se cară toţi. Ne lasă şalupa!

— Nu toţi! zise locotenentul arătând spre cei doi oameni care puteau fi văzuţi prin hublou.

— Dacă sunt numai doi?! zise sergentul.

Şalupa era destul de mare pentru ca să mai fie şi alţii. Dar nu puteau să spere în împrejurări mai favorabile precum cea de faţă. Trebuia să profite imediat de ocazie, fără nici cea mai mică ezitare. Fără să se mai consulte, se agăţară de o frânghie care atârna în apă şi se căţărară pe punte.

— Stai aici şi vezi să nu te observe nimeni, îi şopti ofiţerul englezoaicei care îi imitase.

Se fofilară fără zgomot până la scara care cobora la cabine.

După un careu gol, urma un culoar de câţiva metri din care se deschideau trei uşi la dreapta şi la stânga.

— Fiecare cu treaba lui, zise Colbert. Eu, babordul, tu, tribordul.

Înaintară umăr la umăr, cu pumnalul în mână. În primele două cabine nu era ţipenie de om. Uşile următoare, larg deschise, indicau faptul că de aici

ieşiseră cei care plecaseră în fugă spre casa plantatorului.

— Atenţie! murmură sergentul apropiindu-se de ultimele două uşi.

Intră brusc în cabină.

— *Shit!* exclamă el constatând că era la fel de goală ca şi celelalte.

Se întoarse ca să-i dea o mână de ajutor ofiţerului. Acesta, cu două lovituri fulgerătoare de pumnal, îşi făcuse deja treaba.

Japonezii, cu gâturile tăiate chiar mai înainte să vadă cine intrase în cabină, se pomeniseră întinşi pe o rogojină, morţi de-a binelea.

— Unii au mereu baftă! bombăni Colbert. Eu ce treabă mai am pe-aici?

— Du-te în camera maşinilor, îi ordonă imediat Richard

Cotten. Pune neîntârziat ambarcaţiunea în mişcare dacă eşti în stare. Eu voi termina de inspectat decorul!

Fiecare pleca în altă parte. Urcând pe punte, după ce traversase o cambuză şi aruncase o privire într-un buncăr plin cu obiecte heteroclite, ofiţerul constată că efervescenţa japonezilor nu se potolise, dimpotrivă. Dar pontonul rămânea pustiu.

Desfăcu imediat frânghiile. În clipa următoare, motoarele şalupei începură să vibreze.

— Ştii să te foloseşti de o mitralieră? o întrebă el pe Margaret Colby.

Ea scutură din cap.

— Vei învăţa, zise el făcând să pivoteze pe suport o mitralieră mare de 12,7. Dacă îi vezi pe japonezi venind spre noi, apasă aici. Chiar şi fără să ocheşti, tot o să omori câţiva!

O lăsă şi alergă la cârmă. Auzi vocea lui Colbert, ieşită de nu se ştie unde, care întreba din sala maşinilor:

— Gata căpitane?

— *All right!* răspunse el începând să manevreze.

Timp de câteva secunde care i se părură o eternitate, şalupa alunecă lent. I se păru imposibil ca japonezii să nu-şi dea seama.

Dar erau atât de ocupaţi încât nici unul nu băgă de seamă. Reuşiră să se depărteze vreo zece metri.

— Bagă tare! comandă el.

— Nu aşa se exprimă marinarii! zise Colbert râzând.

Cele două motoare duduiră. Şalupa o porni drept spre larg.

Japonezii de pe plajă, alarmaţi de zgomot, văzură în sfârşit ce se întâmpla în spatele lor. Patru-cinci dintre ei, făcând probabil parte din membrii echipajului, porniră în fugă spre debarcader.

— Ia serveşte-le o rafală! strigă Richard Cotten.

Englezoaica nu aşteptă să i se spună de două ori. Cu o docilitate extraordinară, mitraliera începu să răpăie. Văzu cum gloanţele făceau nisipul să sară în jurul japonezilor şi aceştia se prăbuşiră ca nişte marionete.

— E foarte uşor! exclamă ea modificând linia tirului.

Seceră astfel vreo douăzeci care săreau prosteşte pe loc, de parcă ar fi fost cuprinşi de isterie. Nu se opri decât după ce şalupa, ieşind din micul golf, vira şi ieşi în larg.

— *What a shame!* zise ea cu regret.

Richard Cotten o linişti.

— Rămâi la post şi deschide bine ochii! strigă el. Dacă apare altă şalupă la orizont, tragi fără somaţie!

— O luptă navală! strigă ea. *Wonderful*!

— La dracu'!rCe femeiuşcă! zise Colbert în tubul său acustic invizibil.

În zece minute ajunseră la plaja pe care îi aştepta plantatorul, fiica sa şi doamna Fenduig; îmbarcarea lor se execută cât ai clipi.

— Pupăturile mai târziu! comandă ofiţerul în momentul în care cei patru englezi se aruncau unii în braţele celorlalţi.

— Avem japonezi în sector! le aminti Colbert din sala maşinilor.

— Ia în primire a doua mitralieră, îi ordonă locotenentul plantatorului. Nevasta dumitale rămâne la prima. A dovedit că ştie s-o folosească.

Mai înainte ca William Colby să se depărteze, australianul îl întrebă:

— Ai putut să iei legătura cu Noumea? Ne trimit o navă să ne ia?

— Da. Dar e nevoie de timp. Dacă japonezii m-au auzit, vor veni primii la întâlnire.

— De aceea trebuie să rămânem vigilenţi, replică australianul. Dar avem o şansă să nu fi ascultat.

— Care?

Locotenentul arătă cu privirea spre Margaret Colby, concentrată cu mâinile pe mitralieră.

— Închipuie-ţi că l-a omorât pe Imashu mai înainte de sosirea noastră. Asta a provocat un haos teribil în rândurile japonezilor când şi-au dat seama de asta. Datorită acestui haos am putut să luăm şalupa atât de uşor. Se poate spera că operatorii radio şi-au părăsit postul ca şi membrii echipajului.

— *My God!* murmură englezul. Cum a putut să facă asta?

— Habar n-am, răspunse ofiţerul. Când am ajuns noi, japonezul era mort.

Râse scurt şi adăugă:

— Îmi închipui că a comis imprudenţa care îi omoară pe toţi dresorii. A intrat în cuşcă imaginându-şi că e mai tare decât animalul închis. Dar s-a înşelat.

Se uitară fix câteva clipe la tânăra femeie, cuprinsă strâns cu braţele de fiica ei, ca şi cum s-ar fi temut să nu o piardă iar.

— Să ştii că ai o nevastă grozavă, murmură ofiţerul.

— Da, răspunse englezul cu o voce sugrumată. De asta am şi vrut să fac totul ca s-o salvez... Am...

Se uită ţintă la australian simţind că nu mai era în stare să continue.

— Acum a trecut, zise ofiţerul cu gravitate. În astfel de împrejurări, poate că şi eu aş fi făcut la fel. Cine ştie...

— Mda! Totuşi e o chestie care mă necăjeşte! zise Colbert.

Tunurile! Ce se întâmplă cu ele?

— Adevărat. Tunurile! exclamă plantatorul.

— Nu vă neliniştiţi prea tare, zise Richard Cotten râzând.

Zice asta doar ca să ne sâcâie. Aşa e caracterul lui. Ştie foarte bine că americanii, preveniţi, vor şti să dejoace capcana. Nu va fi o problemă.

— Sigur! Bineînţeles! exclamă sergentul. Vor avea oricând la îndemână soluţia de a ne trimite din nou în Emirau ca să le aruncăm în aer!

— Ei bine, ne vom întoarce! zise ofiţerul.

William Colby deveni foarte grav.

— Atunci mă voi întoarce cu voi, zise el de parcă ar fi cerut de pomană. Dacă... îmi vei da voie...

— OK! exclamă Colbert.

Se auzi un fel de sughiţ ciudat, apoi întrebă cu un ton plângăreţ:

— Auzi, şefule? N-ai putea să mă înlocuieşti un moment?

Pute rău de tot aici. Simt că voi avea rău de mare...

— Vrei să mă duc eu jos? propuse imediat plantatorul.

Ofiţerul aprobă cu o mişcare a capului. Englezul coborî imediat şi Colbert reapăru râzând.

— Am minţit, mărturisi el fără ruşine. Nu sunt bolnav. Dar nu văd de ce eu trebuie să fiu totdeauna pe locul cel mai nasol. Sunt subofiţer, nu? Trebuie să fiu tratat cu consideraţie!

Respiră de trei ori adânc, văzu un colac de frânghie, se lungi pe punte şi puse picioarele pe el, apoi instalat astfel confortabil zise căscând:

—O să trag un pui de somn. Pe mine legănatul valurilor mă relaxează uimitor...

— Uite japonezii! strigă Richard Cotten.

— Ce! strigă el ridicându-se.

Englezii începură să râdă. Motoarele şalupei duduiau.

Marea era liniştită.

— Vrăjeală! zise el lungindu-se din nou.

— Vrei să te ţin de mână şi să-ţi spun o poveste? îi propuse
Joy Colby.

El deschise un ochi să se uite la ea, apoi protestă:

— De ce o mână? Am două şi tu la fel...

— Foarte bine, zise fata aşezându-se lângă el şi prinzându-l de mâini. A fost odată ca niciodată...

— Începe frumos..., murmură Colbert încântat.